

ZDISLAVA

„Růženec je modlitbou, která líčí Marii v jejím spojení s Kristem a jeho vykupitelským posláním. Zároveň je to modlitba k Marii, k naší nejlepší přímluvkyni u jejího Syna. Konečně je růženec modlitbou, v níž hovoříme s Marií zvláštním způsobem...“

Jan Pavel II.

Slovo na každý den, str. 154

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa **3**

Rozhovor

s P. Adriánem Zemkem O.Praem., proboštem sester premonstrátek v klášteře v Doksanech **4**

Představujeme farnost

Tanvald **8**

Osobnost

Alojs Andříckí, s Mons. Františkem Koutným o Lužických Srbech **10**

Církevní stavby v diecézi

s Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze **11**

Zprávy z diecéze

Evropský rok dobrovolnictví **12**
Krátké zprávy z diecéze **14**

Napsali jste

Kostel v Maxově oslavil sto let **16**
Open Air Skokovy **16**
O Chaloupkách 2011 **16**
Soluňáci v Jeníkově **16**
Vyšla kniha o P. Franzi Sitteovi **17**
Vzhůru vzhledně...! **17**

Charita

Charita oslavila dvacáté narozeniny **18**
Oblastní charita Česká Kamenice **19**

Pozvánky

Pozvánky, knižní nabídka, tip na výlet, z diářů **20**

Fotografie na titulní straně časopisu:
Miroslav Zelenka

*Fotografie bez uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
říjen 2011 • 16. ročník • 8. číslo • 20 Kč

Nová evangelizace

... Během uplynulých desetiletí se mnoho mluvilo o naléhavé potřebě nové evangelizace. S vědomím, že evangelizace charakterizuje běžnou činnost církve a že hlásání evangelia ad gentes vyžaduje formaci místního společenství a partikulárních církví v misijních zemích první evangelizace, je zřejmé, že nová evangelizace má v první řadě směřovat k těm, kdo se v tradičně křesťanských zemích od církve vzdálili. Tento jev se naneštěstí vyskytuje v různém stupni dokonce i v některých zemích, kde byla radostná zvěst hlásána během nedávno minulých století, ale které nebyly schopny přijmout výsledky křesťanské proměny osob, rodin i celé společnosti.

Ačkoliv se těmito situacemi náležitě zabývala zvláštní zasedání Synody biskupů pro jednotlivé světadíly a regiony, proběhnuvší jako příprava na jubilejní rok 2000, zůstává tato záležitost stále velkou výzvou pro celou církev. Právě z tohoto důvodu se Jeho svatost papež Benedikt XVI. rozhodl svolat ve dnech 7. – 28. října 2012 XIII. řádné generální shromáždění Synody biskupů, aby společně diskutovali o tématu „Nová evangelizace pro předávání křesťanské víry“. Cílem tohoto synodálního shromáždění je prozkoumat současnou situaci v jednotlivých místních církvích a společenstvích a spolu se Svatým otcem nalézt nové metody a prostředky, jak mezi lidmi dnešního světa šířit křesťanskou víru... (z předmluvy pracovního textu biskupské synody, Vatikan 2. února 2011, Nikola Eterović, titulární arcibiskup Cibale a generální sekretář)

Delegátem zvoleným Českou biskupskou konferencí, který připravoval podklady pro souhrnnou zprávu k tomuto tématu za všechny diecéze v naší republice, je litoměřický biskup Jan Baxant.

Pojem „nová evangelizace“, snad poprvé v nedávné minulosti formulovaný blahoslaveným Janem Pavlem II., nevyjadřuje přítomnost nového evangelia, ale je to výzva k hledání nových účinných způsobů, jak přiblížit evangelium Kristovo, vždy nové, nám samým a všem ostatním. Tuto výzvu chápeme v trojím smyslu, důležitém a naléhavém.

První krok se týká každého již pokřtěného, tedy osobně nás samých. Nazvěme jej „autoevangelizací“, totiž pravidelným setkáváním se s Božím slovem a trvalým úsilím o život dle Kristových zásad. Nikdy nemůžeme tvrdit, že už všechno víme, že jsme všechno pochopili a že jsme již na konci cesty křesťanské dokonalosti. Je to touha nechat se evangelizovat. Nové je na tom dávno zapomenuté nebo často zapomínané upřímné doznání, že nejsme mistry, ale žáky.

Druhému kroku nové evangelizace rozumíme tak, že když žijeme v prostředí, v dějinách tak výrazným způsobem poznamenaném křesťanskou kulturou a u starší generace i křesťanskou výchovou, leccos z toho se vytratilo, a navíc bylo i zesměšněno. Nová evangelizace je výzva k obnově, rozpomenutí se na víru předků, ale i přiznání, že povrchně se křesťansky sice dá žít, ale nepředáme pak druhým, zvláště mladším, nic. Oheň, jak nedávno řekl Svatý otec Benedikt XVI. při své návštěvě Německa, se nedá izolovat. Kdo je zapálen a hoří, zapaluje i ostatní. Kde je oheň uhašen, nehoří nic a nezapálí se nic. Ohniště však může doutnat. Něco z kdysi plápolajícího ohně ještě zůstane, jak obrazně při jedné promluvě řekl bývalý apoštolský nuncius v České republice Diego Causero. Při nové evangelizaci rozfoukáváme uhlíky, a to jakýmkoliv způsobem. A chceme být vynalézaví.

Třetí krok je spjatý s „nádrofím pohanů“, respektive národů. Ve světě, v naší zemi a v naší litoměřické diecézi žije mnoho těch, kteří o Kristu ještě nikdy nic přívětivěho neslyšeli. A mnozí mají zájem a ptají se. Nová evangelizace je úžasnou příležitostí nejen ihned chtít oslovovat druhé, ale nejprve jim naslouchat. Evangelizace totiž v žádném případě není propaganda, ale jediné ochota trpělivě, pokorně a inteligentně Kristovy pravdy vysvětlovat a připojit poučení i o tom, na co se druzí z ostychu či neznalosti věci ani neptají. Nová evangelizace má na mysli skutečné dobro člověka, který nemá vědět jen to, co by chtěl vědět, ale to, co by jako bytost s lidskou důstojností vědět měl.

Mons. Jan Baxant

Objevujme hodnoty, které nám Pán Bůh nabízí

V litoměřické diecézi působí teprve od roku 2008. Stal se proboštem sester premonstrátek v klášteře v Doksanech, zároveň je administrátorem farního obvodu Bohušovice nad Ohří. O své životní cestě z Prahy a povaze svého nynějšího působení v Doksanech vypráví P. Adrián Zemek O.Praem.

Když se ohlédnete za svou formaci ke kněžství a kněžským působením, co vidíte?

Narodil jsem se v Praze před padesáti lety jako třetí dítě v rodině. Co je zajímavé a určující a co mě do dalšího života dobře vybavilo, byla skutečnost, že moje nejstarší sestra Jana se narodila postižená Downovým syndromem. To samozřejmě znamenalo velké nároky zejména na rodiče. Ovlivnilo to chod celé rodiny. Přesto na tu dobu vzpomínám

kepy. Zvláště blízké a cenné je zjištění, že lidé, kteří mají nějaké postižení, jsou stejně hodnotní jako lidé, kteří konkrétní postižení nemají. Zejména mě velmi povzbudilo a do života vybavilo to, že s naší Janou byla v různých momentech společného života vlastně často i legrace. Dokázala někdy postihnout, tak jak to umí jen děti, a jsou proto roztomilé a osvěžením pro lidi kolem, určitou humornost v odpovědích.

V Praze jsem sice vyrůstal, ale většina mého života se odehrávala mimo Prahu. Po vojně a po vysvěcení jsem se ještě krátce vrátil, sloužil jsem jako administrátor farnosti sv. Norberta ve Střešovicích. To bylo v době po sametové revoluci, v období, které bylo velmi zajímavé. Kněží tajně vstupující do řádu se najednou „vybarvili“ - objevili se tu v hnědém, tu v černém, tu v bílém. A najednou se stala církev pestřejší i na pohled. Na čtyři roky v Praze-Střešovicích mám hezké vzpomínky zejména proto, že tam tehdy bylo docela mladé společenství. A díky víkendovému programu pro mladé lidi se jich tam také víc scházelo. Pro mě to zase znamenalo velké obohacení. Aniž bych se o to zasloužil, Pán Bůh mi tuhle příležitost otevřel.

Větší část mého života proběhla v Plzni. Tam jsem působil hned po vysvěcení na kněze od roku 1987 jako kaplan v tamní farnosti u sv. Bartoloměje. Bylo tam hezké společenství i s mladšími kněžími, protože nás kaplanů tam bylo několik. Přestože to byla ještě doba nesvobody, sjížděli jsme se jednou za týden ke společné modlitbě, k přátelskému rozhovoru na některé z venkovských far, většinou do Domaslavi. Večer chvíli spočinout a modlit se kněží s kněžími a za kněze a pak si povídat o tom, co je nového, co potřebujeme, to bylo velké povzbuzení

po celodenním, a v neděli zvláště náročném kněžském bohoslužebném konání a návštěvách v nemocnicích. Bylo to takové hezké spontánní setkávání. Vzpomínám si, že pokaždé to nebylo snadné. Mého spolukaplan Josefa Žáka dokonce jednou při jízdě na toto setkání z Plzně do Domaslavi sledovala tajná policie. Vyprávěl, jak se jim snažil ujet. Takže i takováto dobrodružství se někdy děla.

Pak jsem se do Plzně ještě vrátil. Na víc než deset let. V roce 1996 jsem byl na pozvání pana biskupa Radkovského půl roku zastupujícím generálním vikářem plzeňské diecéze místo tehdy nemocného monsignora Žáka, generálního vikáře. Vzhledem k tomu, že jeho zdravotní problémy přetrvávaly, z mého půlročního plzeňského působení se nakonec vyklubalo deset a půl roku. Napomáhat rozvoji celé diecéze jaksi z centra, to byla další zajímavá zkušenost. Podílel jsem se na přípravě setkání pro kněze i laiky. A tam se nějak víc začaly objevovat i exercicie a další duchovní aktivity, protože jsem cítil, že nejde jenom pracovat manažersky nebo organizačně. Jakkoliv je samozřejmě pro diecézi vždycky důležité připravovat v centru věci tohoto typu, tak přece jenom jako knězi by mi scházelo přímé pastorační působení a setkávání s lidmi v různých duchovních službách. Takže občas jsem byl panem biskupem uvolněn a jel jsem třeba na týdenní exercicie k sestrám nebo dával duchovní cvičení skupině laiků. Na to také rád vzpomínám.

To víceméně pokračuje dál volnějším tempem. Nejspíš nikdy se nebudu přímo specializovat jen na nějakou jednu oblast - třeba duchovní cvičení. Znam kněze, kteří se skutečně stali mistry duchovních cvičení. V tomto směru vzpomínám třeba na monsignora Antonína Hýžu,

který léta působil v Plzni a stal se synonymem pro kněze, který dává duchovní cvičení způsobem nesmírně plodným. Byly to někdy i desítky exercicií za rok, které při svém farním působení zastal. Dokázal se o duchovní skutečnosti dělit jak s kněžími, tak i s řeholními sestrami i s dalšími skupinami lidí. Na něj v tomto smyslu zvláště vzpomínám.

Další důležitou chvílí v mém životě byl pobyt v klášteře. Jako řeholník jsem vyrůstal bez normální běžné formace, tak jak by měla být, ale vše se odehrávalo v tajnosti. Během studií v litoměřickém semináři jsem se setkával s formátory z premonstrátského řádu společně s některými dalšími zájemci. Konal jsem tak tajně noviciát a skládal řeholní sliby na tři roky a po jejich vypršení potom sliby slavné, doživotní. To bylo v roce 1988, tedy vlastně ještě předtím, než přišla svoboda. V té chvíli neměl nikdo z nás představu o tom, že tak relativně brzy dojde k uvolnění a opětnému získání svobody pro církevní, náboženské působení na veřejnosti. Byli jsme spíš smířeni s tím, že to řeholní bude schováno a že z toho budeme čerpat sílu při různých občasných setkáních a vyměňovat si materiály, rozmnožované různým tajným způsobem, protože samozřejmě oficiální vydávání náboženské literatury, natož řeholní, prostě v té době beztrápně nebylo možné.

Po skončení mého působení ve službě generálního vikáře v Plzni jsem měl možnost být nějakou dobu v klášteře na Strahově. Takže jsem poprvé, ve svých 45 letech, byl rok a půl zapojen do vlastního života našeho premonstrátského Strahovského klášteře. Chápal jsem to sám pro sebe jako druhý noviciát. Společný řád se dotýkal nás všech, všichni jsme se scházeli na pravidelných modlitbách, všechno další program se nás dotýkal. Byla to pro mě chvíle určité obnovy. Bylo to hodně podnětné a objevil jsem něco, co jsem vlastně příliš předtím nedokázal uvidět, a sice že společný život skýtá velké, a někdy i velmi náročné podněty pro práci na sobě, že skutečně není úplně snadné a jed-

noduché se naučit vycházet s druhými, když člověk s nimi žije den co den, vedle sebe, s určitými společnými úkoly nebo společnými záležitostmi. Proto hodnotím toto období jako velmi podnětné a svým způsobem i přinášející mně samotnému poznání o sobě, které jsem předtím tak úplně neměl. Tam jsem také uviděl, že některé věci pro mě nejsou snadné, že se s nimi musím umět nějak poprat.

Vždycky budu orientovaný na více duchovních oblastí: mládež, seniory, katechezi, přípra-

P. Adrián Zemek O.Praem.

vu dospělých na křest, párkrát do roka duchovní cvičení a duchovní obnovu a k tomu běžnou práci ve farnostech. A to je vlastně teď poslední etapa mého kněžského působení, která se odehrává tady na Litoměřicku. Jsou to už tři roky, co sloužím v litoměřické diecézi. Centrum mého obvodu jsou Doksany. Jako kněz ale sloužím i v okolních obcích - v Brozanech, Dolánkách a Libotenicích. Poslední rok také v Bohušovicích a Tereziíně společně se spolubratrem ze Strahova, otcem Zachariášem. Snažíme se rozdělit si práci a udělat každý to, co v dané věci udělat můžeme.

Jaká byla Vaše cesta k premonstrátům?

Když se dívám zpátky, vidím, že bezprostřední příprava začala už v naší rodině. Už jako dítě a potom dospívající jsem byl účasten toho, že se naše rodina přátelila s kněžími, že bylo samozřejmé, i když také sváteční, když k nám na nedělní oběd nebo na přátelská setkání při jiných příležitostech přicházeli kněží, kteří působili v naší farnosti. Pamatuji se, že jako kluk jsem s naším panem farářem při nedělní návštěvě hrál nějakou deskovou hru a to mě skutečně němu přiblížilo. Viděl jsem, že to není jen někdo, kdo káže a slouží mši svatou u oltáře, ale má i lidský rozměr se vším všudy, včetně schopnosti se smát nebo zahrát si hru s dětmi, užít si chvíli odpočinku. Setkávání s kněžími mě připra-

vovalo na bližší vztah tím spíš, že jsem pak zjistil, že mnozí z těchto kněží byli tajně řeholníky. To mě do budoucnosti vybavilo zkušeností, že je to něco hezkého a vzácného, když je kněz zároveň i řeholníkem. Konkrétní skutečnosti, které přispěly k mé vlastní volbě, byly ty, že jsem se s některými kněžími-řeholníky seznámil více. Františkán byl jednou dobu, během gymnaziálních studií, mým zpovědníkem, s jezuitou jsem si tykal a jezdili jsme na skautské a podobné pobyty. A když jsem byl dva roky

na vojně v Žatci, setkával jsem se na tamní faře s premonstrátem, otcem Hroznotou. To asi přispělo k tomu, že se po mém vstupu do semináře začal kontakt s premonstrátou zintenzivňovat. Přijal jsem pozvání na různá neveřejná setkání s nimi a jejich formátory na různých farech. Tam mi pak byla nabídnuta možnost prožívat přiblížení se k premonstrátskému společenství, tajný vstup do noviciátu a složení slibů. Můj život tím získal další rovinu, první roky takovou dobrodružně utajovanou.

To byl bezprostřední vliv, že jsem se stal premonstrátem. Přiblížování se k řádu během studia v litoměřickém semináři nebylo vždycky snadné. Jak jsem získával zkušenosti, viděl jsem, jak je to třeba v jiných řeholních společenstvích. Některá byla ochotna nechat i v době nesvobody nahlédnout pod pokličku své-

- 1982 studium teologie, Litoměřice
- 1987 vysvěcen na kněze, Praha
- 1987-1991 kaplan, Plzeň
- 1991-1996 administrátor farnosti sv. Norberta, Praha-Střešovice
- 1996-2007 generální vikář plzeňské diecéze
- 2007-2008 Strahovský klášter, Praha
- 2008-dosud probošt sester premonstrátek v klášteře v Doksanech, administrátor farnosti Doksany a okolí

ho konání seminaristům i těm, kteří se zajímali o nějaký způsob zasvěceného života. Tím jsem získával srovnání a někdy jsem si říkal: nejsou vlastně ti nebo oni

rád, protože si myslím, že i odsud pochází dispozice nebo obdarování vnímat různé hendi-

lepší, než jsme my premonstráti? A v určitých okamžicích jsem objevoval, že vlastně člověk nemůže vybírat podle toho, co se mu zdá nejlepší, ale spíš podle toho, co mu Pán Bůh v životě nabídne. V tom objevit hodnotu, přijmout ji jako dar a naučit se jí rozumět. Stejně to bylo i se mnou; že jsem pozván vstoupit do řádu přijal, že jsem o to požádal ve chvílích,

kdy tajně probíhající formace nazrála k okamžikům přiblížení se a vstupu do řádu. Musím říct, že to pro mě vždycky bylo cenou hodnotou. Ačkoliv jsem většinu svého života strávil životem ve farnostech a v plzeňské diecézi na ordinariátě, vždycky jsem všechny své služby chápal a dělal jako premonstrát s vědomím, že i když jsem někde momentálně sám, jsem tam s duchovní podporou celého našeho premonstrátského společenství.

A Vaše cesta do Doksan?

Do Doksan jsem přišel v době, kdy tu byl již deset let obnoven život zdejších sester premonstrátek. Je to malý, nebo možná velký zázrak, že po více než dvoustleté přestávce, kdy Josef II. zrušil v roce 1792 zdejší doksanský klášter, přišla skupinka sester, které tu chtěly obnovit kontemplativně prožívaný život. Přišly tehdy čtyři. Sestry z krakovského kláštera souhlasily s tím, že pomohou s obnovou. Deset let zdejší komunita existovala jako závislý dům na krakovském klášteře sester premonstrátek. Poté, co se jejich počet mírně rozrostl a měly za sebou desetileté působení, vybudovaný dům, kde mohly pře-

bývat a kde si vytvořily vlastní řeholní pravidla, zvyklosti a další důležité věci, římská kongregace schválila zdejší klášter, umožnila jeho obnovení a sestry tím získaly samostatnost. Dnes jich tu žije sedm a tvoří nezávislou, samostatnou kanonii sester premonstrátek. Díky tomu opakovaně žádaly našeho opata na Strahově, aby mohly mít ustaveného svého vlastního duchovního, takzvaného probošta, který by dlouhodobě provázel jejich život v klášteře. Z několika možností padla volba na mě a díky tomu jsem se ocitl tady v Doksanech. Služba probošta u sester dnes není prací na celý úvazek, převzal jsem k tomu několik menších farností v okolí jako administrátor, duchovní správce.

Když se na to tak zpětně dívám, můj život vždycky řídila Boží prozřetelnost, která se uskutečňovala skrze konkrétní představené. Za všechna místa, kde jsem kdy působil, jsem docela rád.

Ohlédnutí jsou důležitá. Doporučuji každému, aby si čas od času našel chvíli, podíval se na svůj život tak, jak probíhal, a snažil se zhlédnout, kudy jeho cesta vedla a přemýšlel třeba i o tom, proč. Děje se totiž to, že během každodenního života a při často náročných situacích člověk nedokáže o věcech přemýšlet a vidět, že mají své zákonitosti, že jsou pro něco dobré. Zatímco když se ohlédne, může často uvidět, že ho vlastně Pán Bůh vedl, že mu někdy „přehodil výhybku“, že ho někdy trochu postříchl nebo mu připravil nějaké setkání, díky kterému se člověk mohl posunout dál.

Zmínili jste se o exerciciích – duchovních cvičeních. Kdy je o ně mezi věřícími větší zájem?

Pro duchovní cvičení je vhodný letní čas, kdy si lidé berou dovolené. Je to tak půl na půl; polovina jich bývá o prázdninách, další část během roku. I my kněží se musíme ve své službě vystřídat a zastoupit. Třeba pro mladé, kteří se v diecézích zabývají prací s mládeží, jsem měl jednu exercicii v lednu, kdy jsme byli na nádherném místě v exercičním domě na Svatém Hostýně. Všude

kolem byly desítky centimetrů sněhu, všechno bílé, stromy nádherně zmrzlé a my jsme rozjímali, slavili bohoslužby v kostele a ve volných mezích se procházeli a přemýšleli o podnětech z Božího slova.

Letos na jaře jsem byl pozván doprovázet duchovní cvičení pro muže, kteří je prožívali při plavbě na plachetnici. V tomto čase ještě není na Jadranu takové horko a člověk se může při plavbě snáz soustředit na přemýšlení o duchovních věcech. Cítí se volně, promlouvá k němu krásná příroda a moře, někdy vzdouvající se, někdy klidné. Zabývá se otázkami, kam vlastně v životě jde, kam pluje, kam jej vítr Ducha svatého vede. A člověk, vytržený ze svého každodenního prostředí, kde se potýká se spoustou činností, si může, což je velmi potřebné, lépe uvědomit důležité věci svého života, podívat se zpátky, znovu si připomenout, jak vlastně žije svůj křesťanský život, kde jsou obdarování, která mu Bůh dal, jak s nimi nakládá, kde jsou nějaká slabá místa, na která se musí soustředit, jak to vypadá s jeho vztahy. Mnohé tak zhlédne lépe a třeba dospěje k nějakému poznání i k nějakému rozhodnutí, co vylepšit, co změnit, o co se snažit, až se zase vrátí.

Exercicie neznamenají jen jakési vytrhnutí z běžného prostředí, ale spíš poodstoupení, aby se člověk s větší nadějí na proměnu k lepšímu po jejich skončení zase vrátil do běžného života. Nejsou jen odpočinkem

od každodenního shonu, ale mnohem spíše poodstoupením. Člověk si pak může lépe uvědomit, co a jak v každodenním životě lépe zvládat a uskutečňovat, tak jak si to Pán Bůh přeje.

Jak vysvětlíte laikovi, co jsou exercicie?

Uznávaný otec duchovních cvičení svatý Ignác z Loyoly měl svůj vlastní prožitek a zkušenost. V době, kdy byl velmi vážně zraněn, byl donucen k nečinnosti, na kterou nebyl zvyklý. Nucený klid, který trval dlouhé měsíce, ho přinutil, aby přemýšlel. Naučil se dívat se na sebe, přemýšlet o sobě, uvažovat o tom, co mu prospívá a co mu škodí. Při četbě zjistil, že to, co čte, na něho zpětně působí. Četba povrchních románů ho přiváděla do stavu určité rozladěnosti, nespokojenosti, pocitu prázdnoty. V životopisech svatých, kde bylo přiblíženo to, že život člověka má smysl, když se ptá, kudy má jeho cesta vést, co má udělat v životě dobrého, že ho Bůh k něčemu zve, se naopak cítil radostný, povzbuzený, osvěžený, s odvahou udělat ve svém životě něco dobrého. A tyto i další jeho zkušenosti ho přivedly k tomu, že po založení společenství jezuitů, ke kterému po jeho dalším obrácení došlo, doporučoval, a i konal takové to vzdálení se z každodenního života na osamělé místo, kde buď něco duchovního četl, nebo ten, kdo duchovní cvičení doprovázel, přednášel, dával podněty k přemýšlení. Člověk se učil dívat na svůj život, víc mu rozumět, objevit hezká místa, objevit slabá místa a taky objevovat, že ke mně Bůh mluví a já tomu v ústraní mohu lépe porozumět než v tlaku všedních povinností a úkolů, které každý z nás má. To ho vedlo k tomu, že začal tuto svoji zkušenost institucionalizovat do čtyřicetidenních duchovních cvičení. Ve vážných okamžicích života doporučoval, aby každý duchovními cvičeními prošel. Vytvořil témata, která byla téměř povinná, člověk jimi měl projít, měl je promyslet, zaujmout k nim nějaký vnitřní postoj a nějak se rozhodnout.

Tato ignaciánská zkušenost se potom přenášela a byla modifi-

kována různými dalšími spirituitami. Tak došlo k dnešnímu poměrně velkému rozšíření exercicií, kdy mají velmi různou podobu a jsou hodně přizpůsobeny tomu, kdo na ně přichází, ale základ mají pořád stejný: umožnit člověku získat odstup od každodenní reality a přiblížit se díky

Foto Luděk Mašek

tomu více Pánu Bohu a sobě, umožnit mu ztišit se a nabrat více či méně podnětů k sebereflexi a k duchovnímu prohloubení, aby se pak lépe připravil, rozhodnutý a bohatší i o vědomí, že jeho život má smysl, že má smysl snažit se překonávat různé těžkosti každodenního života a tvořit něco dobrého, vrátil do každodenního života.

Doporučuje se, aby kněží a řeholníci konali pětidenní exercicie každý rok. Vykonat v dnešní době čtyřicetidenní exercicie je skoro nemožné. Laikům se doporučují pouze občas - i jen jednou za několik let.

Jaký je rozdíl mezi duchovními cvičeními a duchovní obnovou?

Duchovní obnova je snaha reagovat na situaci, že ne každý člověk si může a dokáže najít rok co rok několik dní, které by věnoval duchovním cvičením. Probíhají proto polodenní, jednodenní nebo víkendové duchovní obnovy, které mají podobný

smysl jako exercicie, ale zůstávají spíš jakýmsi jednorázovým impulzem a pomocí. Jsou nízkoprahové, proto jsou mnohem častěji využívány. Doporučuje se, aby se duchovní obnova konala ve farnostech, často to bývá v adventní a v postní době. Asi právě proto, že liturgická doba

adventní i postní nás vyzývá k tomu, abychom se připravili na prožívání Vánoc a Velikonoc a obnovili se. A takovéhle dny obnovy, ve kterých slyšíme nějaké impulzy, modlíme se společně s druhými a dobře se připravíme na svátost smíření, jistě přispějí k tomu, že se v adventu lépe připravíme na Vánoce a v postní době na Velikonoce. Nikde ale není předepsáno, v jakém období a jak často mají probíhat.

Určité skupiny využívají víkendy. To je případ obnov, které nabízíme společně se sestrami premonstrátkami v Doksanech. Dvakrát do roka je to víkendová duchovní obnova pro dívky, které v této době pobývají v domě pro hosty ve zdejším klášteře, částečně se účastní modlitebního života sester a kromě toho mají promluvy a další duchovní prožitky. V klidných chvílích mají možnost procházet se po parku a přemýšlet o svém životě. Prožít tak celý jeden víkend v soustředění se na duchovní témata.

Ptala se Marie Koscelníková

Farní obvod Tanvald ležící ve východní oblasti severočeského kraje na pomezí Jizerských hor a Krkonoš spravuje kněz Pavel Ajchler. Od roku 2006 zde působil jako kaplan, od roku 2007 spravoval farnost Velké Hamry. Po odchodu svého předchůdce převzal i ostatní farnosti. Jsou to Albrechtice v Jizerských horách, Horní Tanvald, Josefův Důl, Smržovka, Šumburk nad Desnou a už zmíněné Velké Hamry.

Na území města Tanvald jsou dvě farnosti. Centrem dění je **Šumburk nad Desnou** s kostelem sv. Františka z Assisi. Druhý farní kostel v **Horním Tanvaldu** je zasvěcen sv. Petru a Pavlu.

Farnost Tanvald

Další čtyři farnosti se nacházejí v blízkém okolí. Ve **Velkých Hamrech** je kostel sv. Václava, dokončený v roce 1925. Místní fara, která je podobně jako kostel postavena ve třicátých letech minulého století, čeká na své využití. V budoucnu by tam měli dojíždět rekreatanti s duchovním cílem. Tímto jsou k pobytu zváni i další zájemci.

R.D. Pavel Ajchler

Na druhé straně farního obvodu je **Smržovka** s kostelem sv. Archanděla Michaela, který před 44 lety vyhořel. Větší rekonstrukce začala až v době pádu totality. Zásahu na opravách má také R.D. Michal Podzimek, který zde v posledních letech působil. Opravoval rovněž kostel v Horním Maxově, který opět zazářil v plné své kráse. V dobrém díle - v opravě smržovského kostela - se dál pokračuje. Intenzivně se zapojuje vedení města spolu s občanským sdruže-

Mám radost, když mohu lidem posloužit jako kněz

ním Michael, které shání prostředky a pomáhá sjednat potřebné práce. Letos zde podruhé proběhla Noc kostelů, návštěvníků přišlo více než loni, odhadem sto lidí.

Každou neděli odpoledne se koná mše svatá ve zmíněném kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v **Horním Maxově**. V místě působí sestry „Anglické panny“, přesněji řečeno sestry Congregatio Jesu. Kdysi jich zde bylo čtyřicet. Po pádu totality se většina z nich vrátila na Slovensko, nebo do Štětne. Žijí tu teď jen čtyři, pracují v místním Domově pro dospělé lidi s mentálním postižením. I dnes, podle slov ředitele ústavu,

dělají mezi klienty domova tu nejzáslušnější práci, mají jeho podporu. Díky nim se zde zachoval duchovní život i kostel. Při letošním birmování bylo z deseti birmovanců šest chlapců právě z Domova.

Nejméně navštěvovaný je **Josefův Důl**, i když místní kostel Proměnění Páně je jedním z největších. Víc lidí tu bývá v zimní nebo letní sezoně.

Žádný kostel ještě nebyl při nedělních bohoslužbách zcela prázdný, třicet až čtyřicet lidí v průměru není v místních podmínkách zase málo.

Podobně je tomu i v kostele sv. Františka z Paoly v **Albrechticích**. Je zásluhou místních věřících, zvláště rodiny Demartini, že je kostel dobře udržován, navštěvován a že i v této horské vesnici v pohraničí našlo cestu k Bohu několik mladých lidí.

Na celém území farního obvodu žije odhadem patnáct tisíc lidí. Při posledním sčítání účastníků bohoslužeb napočítali 150 lidí. Nebylo to právě v turistické sezoně. Je to takové to klasické jedno procento. Někdo z místních si podle potřeby zajede i do Jablonce nad Nisou nebo do blízké Desné.

Spolupráce s Polskem

„Morava je daleko, Slovensko taky, ale Polsko je za humny a já měl k Polsku vždycky blízký vztah. Učil jsem se aktivně ovládat polštinu už v mládí, v šestnácti letech. Kontakt s polskou farností Szklarska Poręba, česky Sklářská Poruba, která je

25 km vzdálená, jsem navázal ještě dřív, než jsem přišel do Tanvaldu,“ vysvětluje Pavel Ajchler.

Farníci se svým duchovním správcem z české i polské strany hranice se občas navzájem navštíví a zúčastní se různých akcí.

Někteří si rádi zajedou k sousedům, hlavně o slavnosti Božího Těla. Tento den mají v Polsku státní svátek, doma pak mohou slavit večer, nebo spíše až následující neděli. Mezi spoustou místních dětí letos byly v Szklarske Porębě také dvě české družičky. Ze sprátené farnosti před několika lety přišli jediná ministranti do Hejnic na Mezinárodní pouť smíření, jinak by tam tehdy tato asistence zcela chyběla.

Pastorace

Nedílnou součástí pastorace je vyučování **dětí**. Každý školní rok začíná snahou navázat kontakt se školou. Některé školy však návštěvu kněze odmítají. V přihlášce nabízí kněz dětem možnost poznávat základy křesťanství formou hudební, výtvarnou, dramatickou a třeba jen „povídací“.

Na náboženství dochází přibližně patnáct dětí rozdělených do několika skupin podle věku, ale spíše podle svých časových možností nebo místa bydliště.

„Místní pastorace bývá často práce s jedinci, s těmi, kteří třeba ještě hledají, a to i jako dospělí. Člověk je někdy překvapený, že někomu nechybí nic jiného než smysl života. Buďto má zájem o rozhovor, anebo to dokonce dojde až ke křtu. Předloni jsem měl jeden křest dospělého, letos také. Je to mladý člověk, kolem třicítky, který nám teď velmi intenzivně pomáhá,“ objasňuje administrátor. „Když se přihlásí jedno dítě nebo jeden dospělý navíc v jednom roce, je to úspěch. Děti přicházejí na faru, pomáhá mi paní kostelnice Habová, která připraví i nějaké občerstvení, a děti si ji velmi oblíbily.“

Úspěšně se zúčastňuji i některých soutěží, vyjíždějí na letní tábory mimo farnost. V adventu někdy připravíme pro děti roráty, těší se na ně. Přijdou ještě před začátkem školy v sedm hodin ráno. I když jsou závěje, tma a zima, přijdou,“ dodává.

Na místní mládež se zatím spíše čeká, pomalu do tohoto věku dorostou děti a doufejme, že se neztratí. Ti poněkud starší se buď už oženili, děvčata se vdala, nebo odešli za prací.

Pro dospělé probíhají jednou týdně pravidelná **setkání nad Bibli** a zajímavými tématy.

Druhým rokem je možné působit v Domově důchodců ve Velkých Hamrech. Zde slouží pro **seniory** bohoslužby, které se tam už před několika lety konaly, ale byly přerušeny přestavbou objektu. Tehdy duchovního přivítali slovy: „My na vás už čekáme!“ Po mši svaté pak navštěvuje ty, kteří nemohli přijít, a když si někdo přeje, zajde za ním také do nemocnice.

Současnost

Místního administrátora jako každého správce, zaměstnává organizování různých oprav, pak je to další administrativa, různá jednání a podobně. Přesto má ze své práce radost. „Byl to můj ideál, moje doména věnovat se dětem i dospělým a přivádět je k Bohu. Za krásnou příležitost vždycky pokládám to, když se objeví někdo, kdo má zájem a nakonec třeba uvěří a je pokřtěn. Občas se ukáže nějaká konverze, kde by se člověk nenadál.“

I s otcem biskupem jsme probírali, že se vyplatí věnovat se jedincům, kteří mají skutečný zájem. Nebo když vidím, že mohu lidem různým způsobem posloužit jako kněz. Všude jsou zde lidé, kteří zase pomáhají mně, není tady kostel, kde bych si musel všechno připravovat sám, všude je někdo, kdo se o to postará. Ve všech farnostech je nějaká účast. Tady je co dělat,“ hodnotí působení ve svém farním obvodu R.D. Pavel Ajchler.

Co jinde nemají

Na tuto otázku zazní radostná odpověď: „Ze Smržovky pochází „náš bohoslovec“, student třetího roční-

ku teologie Vítek Machek. Radujeme se a podporujeme ho modlitbou.“

Vzpomínka Marie Habové

Někteří místní věřící přišli ze Slovenska nebo z Polska. Mezi ně patří i Marie Habová, která pochází od Krakova. Už dvacet let se stará o kostel a dělá, co je potřeba. S některými místními dětmi jezdí každý rok na pár dní do Nebužel za knězem Leopoldem Pasekou, který v Tanvaldu kdysi také působil.

Paní Habová ráda vzpomíná na setkání s Janem Pavlem II. v době, kdy byl ještě biskupem a arcibiskupem. Maminka paní Habové znala Karola Wojtylu osobně, když byli ještě dětmi. Chodila s ním do jedné třídy, byla jeho spolužačkou, i když jenom jeden rok. Také si spolu hráli, byl to prý velice živý chlapec.

„To jsem slyšela od maminky, že spolu chodili do třetí třídy. Tenkrát bydlel u tety, v tu dobu, co mu zemřela maminka. Tatínek byl armádní důstojník, který musel odcestovat, proto byl u tety a proto se tam sešli.“

Po letech tato škola, kde strávil Karol Wojtyla nějakou dobu, slavila výročí; při té příležitosti jej pozvali k návštěvě, už jako biskupa. Já jsem pomáhala na faře, a tak jsem

se s ním potkala osobně, i když mi řekli, že se mám před ním schovat, 'nechodit mu na oči', protože je to vzácná návštěva. Ale já jsem si říkala: Já tu pomáhám a musím se schovávat? Když přišel, maminka poklekla a políbila mu prsten. Sešli

se tam po tolika letech. Já jsem jen tak vykukovala za dveřmi, protože jsem byla zvědavá, a on se ke mně

Kostel sv. Františka z Assisi, Šumburk nad Desnou

obrátil a řekl: 'Ty se mě bojiš? Neboj se, pojď ke mně.' Bylo mi asi devět let, viděla jsem ho, nic mi to ještě neříkalo. Zapamatovala jsem si však ta slova: **Neboj se** a pochopila jsem, že se bát nemusím. Ten člověk měl v sobě něco zvláštního. Vyslovil důležitou větu, kterou potom v životě mnohokrát opakoval, a já jsem ji tehdy slyšela z jeho úst osobně. Je zvláštní, že jsem si zrovna tohle zapamatovala. Znovu jsem ho viděla v celé kráse v Praze na Letenské pláni. To byly takové dva momenty. Čím jsem byla starší, vážila jsem si ho jinak. Maminka pak byla čtrnáct let nemocná, ležela a všechny jeho cesty s ním prožívala, pořád se za něj modlila. Tak často říkal: Nebojte se! vzpomíná Marie Habová.

Připravila Marie Koscelníková

Národ Lužických Srbů je stále živý, živé víry

Při pondělní svatodušní mši 14. června letošního roku byl v drážďanské katedrále Nejsvětější Trojice blahověčen lužickosrbský kněz a odpůrce nacismu Alojs Andricki (1914-1943), který zemřel ve 28 letech v koncentračním táboře Dachau. Mezi více než osmi tisíci účastníky beatifikace byl i Mons. František Koutný, vicerektor Papežské koleje Nepomucenum v Římě.

Mezi Lužickými Srby má řadu přátel. Jak říká, náklonnost a přátelství ke slovanskému národu Lužických Srbů žijících v drážďanské diecézi získával již v době, kdy působil v semináři a později v Teologickém konviktu v Litoměřicích.

Mons. František Koutný

1987 – vicerektor semináře, Litoměřice
1990 – rektor Teologického konviktu, Litoměřice
2002 – vicerektor Papežské koleje Nepomucenum, Řím
Od října 2011 – administrátor farnosti sv. Marii Magdalény, Brno

Kdo byl Alojs Andricki?

Blahoslavený Alojs Andricki byl kněz, který pocházel z oblasti Saska ve východním Německu. Je to oblast, kde žije malý slovanský národ Lužických Srbů. V této části Německa se hovoří dvěma jazyky - němčinou a lužickou srbštinou. Alojs Andricki se narodil v Radworu (německy Radiboru) a jeho mateřským jazykem byla lužická srbštiná.

Studoval filozofii a teologii v Paderbornu, navštěvoval kněžský seminář ve Smochčicích

(Schmochtitz). V roce 1939 přijal v Budyšině (Bautzen) kněžské svěcení. Byl jmenován kaplanem v katedrálním kostele v Drážďanech a působil především mezi mládeží a skauty.

Byla to doba, ve které se začínala rozmáhat vlna nacionálního socialismu, nacismu. Alojs Andricki viděl potřebu ukazovat lidem, jak se správně orientovat, jak se k těmto věcem správně postavit. To samozřejmě nezůstalo bez povšimnutí tajné bezpečnosti, gestapa, proto byl v roce 1941 zatčen a vězněn ve vyšetřovací vazbě v Drážďanech. Nakrátko byl propuštěn, ale opět zatčen a v říjnu 1941 deportován do koncentračního tábora Dachau.

Jeho dopisy i svědectví spoluvězňů prozrazují a vydávají svědectví o tom, že on byl ten, který dodával ostatním naději a radost. Snažil se svým optimismem, svou mladostí, humorem, sportem, a dokonce akrobacií povzbuzovat, ukazoval nezlomnost v těžké situaci. Svůj postoj stavěl na hluboké víře a nezdolném spolehnutí se na Boha, na opravdovém projevu lásky podle evangelia i lásky k nepřátelům. Tady onemocněl tyfem a začátkem roku 1943 zemřel. Žádal o svaté přijímání, avšak dozorce mu odpověděl inkjekcí jedu. Urna s jeho ostatky byla uložena na katolickém hřbitově v Drážďanech.

Zůstal světlem pro národ Lužických Srbů, proto postupně vznikla myšlenka zahájit proces jeho svatořečení. Tento proces byl v roce 2001 v Budyšině zakončen na diecézní úrovni.

Proč jste se z Říma vydal na jeho beatifikaci?

Během let jsem získal k tomuto národu velkou náklonnost, která přerostla ve velké přátelství. V 80. letech jsem začal jezdit do východního Německa na návštěvu ke známým, to byli Němci, a při té příležitosti jsem více poznával lužický národ, o kterém jsem sice už něco věděl, ale stejně mi připadal jakoby z minulé doby, jako nějaké pozůstatky folklóru. Postupně, s pomocí dal-

ších přátel jsem poznal, že to je živý národ, a získal jsem mezi ním známé a přátele.

Jezdívám také na jejich tradiční pouť, která se koná vždy o svatodušním pondělí. To bylo a je

v Německu dnem pracovního volna. Je to velmi významná událost. V tento den se Lužičané scházejí na svém mariánském poutním místě Róžant (Rosentahl). Připutují věřící ze všech devíti farností i z filiálních kostelů s procesími. Z každé farnosti přinášejí družičky ve svých nejslavnostnějších krojích sochu Panny Marie. Poutní mše svatá se odehrává vždy na louce za kostelem a probíhá v lužickosrbském jazyce.

Když jsem působil v Litoměřicích jako rektor Teologického konviktu, považoval jsem za důležité, aby lužickosrbský národ a především jeho kultu-

ru, duchovní zázemí a hodnoty studenti poznali. Proto jsme každoročně o svatodušním pondělí jezdili společně s Lužickými Srby na pouť.

Pokračování na straně 13

S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze

Litoměřická diecéze připomíná, když se podíváme na její mapu, jakousi „poněkud oteklou nudli“, při jejímž horním okraji se táhne státní hranice a okraj dolní zabíhá na východním konci díky mladoboleslavskému vikariátu až překvapivě hluboko do vnitrozemí. Pravdou je, že naše diecéze je od západu na východ velmi dlouhá (snad až příliš) a já sám jsem se o tom nedávno přesvědčil při jedné z pracovních cest, která

„Obrácené zvony“ v Rovensku pod Troskami

začínala u Podbořan a končila v Jablonném v Podještědí. Cesta úmorná a nekonečná... Možná díky rozloze naší diecéze máme na jejím území památky skutečně unikátní, o jejichž existenci obyvatelé opačného konce možná mají tušení, ale nevědí, že ještě stále jsou na území spravovaném z Litoměřic. Téměř na samém východním konci diecéze leží malebné městečko Rovensko pod Troskami, v poněkud uctivé vzdálenosti sřezžené svěbytnou zříceninou hradu, který se stal neodmyslitelným atributem Českého ráje. Kdo by neznal kostel sv. Václava „na Týně“, v jehož sousedství stojí rozložitá dřevěná zvonice přitahující nejen zájemce o zvonařské památky, ale milovníky kuriozit obecně.

Do Rovenska pod Troskami zvláště v turistických sezonách denně zajíždějí zvědavci, kteří chtějí vidět „obrácené“ zvony a mají-li štěstí (tedy, při-

jedou-li ve vhodnou dobu), mají možnost je nejen slyšet, ale též vidět zdejší zvoníky v akci. Proč jsou tyto zvony zavěšeny tak podivným způsobem? Dnes na tento způsob zavěšení hledíme jako na málo obvyklou zvláštnost (dodejme, že v některých jiných zemích je tento způsob dost běžný), ale znalci vědí, že i na našem území bylo takto řešených zvonových soustav více. Ani dnes Rovensko pod Troskami není jediné, obrácené zvony můžeme navštívit ještě ve zvonici při děkanském kostele v Kouřimi u Českého Brodu, kde se shodou okolností nachází snad největší známý zvon v Evropě, u něhož je dochován tento způsob zavěšení.

Dnes, s odstupem času, můžeme o důvodech, které vedly k tomuto způsobu zavěšení, dlouze diskutovat a spekulovat. Legendy hovoří o tom, že takto vrchnost potrestala obce a města, jejichž obyvatelé se pomocí zvonů svolávali k povstání a odbojným akcím. Možná na tom je něco pravdy. Kdo však má s „obrácenými“ zvony své zkušenosti v roli zvoníka, ten ví, že tento systém není špatný a že do značné míry umožňuje zvonit mnohem rytmičtěji a přesněji než se zvony zavěšenými běžným způsobem a houpanými taháním za provaz. „Obrácené“ zavěšené zvony se nechají z polohy korunou dolů zhoupnout a pak se udržují v kyvu šlapáním, přičemž úhel kyvu je samozřejmě mnohem větší než u zvonů zavěšených „normálně“, a proto musí být opatřeny i kratšími srdci. Na celém úkonu zvonění je nejspíš nejnáročnější jeho konec – znamená to zvony vyhoupat až do obrácené, téměř svislé polohy a zde je zachytit a zafixovat (dřevěným bidlem). Když se to nepodaří a zvony zůstanou viset srdci dolů, nastane docela těžká práce v tom smyslu, že je třeba je opět postupně „vyhoupat“ až nahoru. Chce to jisté zkušenosti. Pro nezavěšeného diváka to vypadá možná poněkud hrůzostrašně, ale zvoníci sami vědí své. Když jsem se jednou ptal, kolik bylo na zvonici úrazů (už nevím, zda to bylo v Rovensku nebo v Kouřimi), odpověďí mi bylo, že mezi zvo-

níky žádný. Snad jen jakýsi německý turista se s videokamerou připlétl do cesty zvonu a videokamera skončila v temných hlubinách zvonice...

Nyní tedy ještě několik údajů o zvonech samotných:

Všechny tři zvony jsou dílem významného východočeského zvonaře Martina Schroettera. Nejmenší zvon je zasvěcen sv. Jiří a je z trojice zvonů nejmladší – byl odlit v roce 1639. Jeho hmotnost je odhadována na 600 kg, ale údaje v literatuře a dostupných pramenech se od sebe dost výrazně liší. Nezbuďte se počkat, až při nějaké příležitosti (třeba restaurování) budou zvony přesně zváženy. Dosti často se stává, že číslo udávající skutečnou hmotnost, zjištěnou vážením, bývá mnohdy překvapením i pro znalce... Dva větší zvony, sv. Jan Křtitel a sv. Václav spatřily světlo světa ve Schroetterově dílně v r. 1630. Hmotnost středního zvonu je odhadována na 1500 kg a hmotnost největšího na 2400 kg.

Radek Rejšek, diecézní kampanolog

V listopadu 2009 rozhodla Rada Evropské unie na návrh Evropské komise a po konzultaci s Evropským parlamentem, že rok 2011 bude „Evropským rokem dobrovolných činností na podporu aktivního občanství“.

Dobrovolnictví znamená veřejně prospěšnou činnost občanů, kteří vynakládají své úsilí, čas, talent i peníze, aby pomohli lidem v různých oblastech. Jedná se např. o pomoc ve školách, nemocnicích, dětských domovech, domovech pro seniory, ale i o pomoc při ochraně životního prostředí a lidem v zahraničí aj. Dobrovolníci nezískávají žádnou odměnu, nýbrž peníze nezaplátitelné zkušenosti, nová přátelství a pocit, že přispěli ke štěstí a radosti jiných.

Evropský rok dobrovolnictví

Součástí celoročního projektu je kampaň na podporu dobrovolnictví. V České republice vyvrcholí tzv. Týdnem dobrovolnictví, který bude probíhat první týden v listopadu. Během něj se uskuteční nejrůznější akce ke zviditelnění dobrovolnictví a organizace pracující s dobrovolníky budou mít možnost představit své aktivity veřejnosti, vzájemně si vyměnit zkušenosti, ukázat svou motivaci a entuziasmus a rovněž se seznámit s tím, jak probíhá dobrovolnictví v ostatních členských státech Evropské unie.

Diecézní charita Litoměřice chystá ještě v letošním roce zřídit dobrovolnické centrum a tím se intenzivněji věnovat práci s dobrovolníky.

Pod záštitou občanského sdružení Pá-

pří, vedeného Ing. Lucií Kudibálovou, vznikl v Litoměřicích Dobrovolnický litoměřický trojlístek, který sdružuje dobrovolníky z Městské nemocnice v Litoměřicích, Domova na Dómském pahorku a Hospice sv. Štěpána.

Dobrovolnictví v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích

V Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích začali dobrovolníci působit brzy po jeho otevření v roce 2001. Za tuto dobu se zde vystřídaly tři desítky lidí různého věku – od středoškoláků až po osmdesátáka Miroslava Čejku. Dobrovolníci nabízejí své služby podle svých dovedností a časových možností. Zalévají květiny, pořizují nákupy podle přání klientů nebo jim předčítají knihy a pomáhají v dalších různých situacích. Velmi často jde o individuální návštěvy klientů, při nichž vznikají nové přátelské vztahy z obou stran. Zaměstnanci hospice vítají pomoc ve výtvarné dílně při ergoterapii, při doprovodu fyzicky zdatnějších pacientů na výlety a vycházky do města.

Já sama působím v litoměřickém hospici už asi devět let. Poté, co jsem ovdověla, jsem hledala nějaké smysluplné naplnění volného času, protože vnoučata mi již odrostla a sedět doma mě nebavilo. Vzhledem k tomu, že jsem před odchodem do důchodu posledních deset let pracovala jako knihovnice, mou první činností v hospici bylo vybudovat knihovnu. Zařizovala jsem také malé nákupy, což mi umožnilo setkávat se se všemi klienty.

Dalším polem mé působnosti se staly pravidelné páteční schůzky, kterým říkáme HULIDE (tj. hudba, literatura, debata). Nedávno jsme oslavili již 200. konání těchto kulturních hodinek. Za pěkného počasí přivážejí sestry pacienty na vozíčkách nebo i postelích do atria, při nepříznivém počasí se scházíme v sálku budovy hospice. Obsahem našich setkání, jak už z názvu vyplývá, je poslech hudby z CD. Pokud máme

možnost poslechnout si živou hudbu nebo si sami při kytarě zazpívat, je to pro nás velké obohacení. Po dva roky nám zpěvem a hrou na nástroje chodívali zpestřit program mladí z Domu křesťanské pomoci Bethel. Bylo to velmi milé.

Hudbu prokládáme četbou vhodných textů - fejetonů, pověstí a krátkých povídek, občas přispějí vlastní tvorbou i posluchači. Vždycky vítáme, když se klienti do programu či následné debaty sami zapojí.

Velmi si cením toho, že se kolem těchto našich schůzek vytvořil kroužek účinkujících v čele s naší sociální pracovník Dagmar Pelcovou.

Zapojili jsme se i do Noci kostelů. Před vlastním kulturním pořadem v hospicové kapli jsme připravili soutěž pro děti, které probíhaly na zahradě. Jejich součástí byla mimo jiné zkouška znalostí ze zdravotnictví, či zkušební jízda na invalidním vozíku a další pohybové aktivity.

Činnost v hospici mě uspokojuje, protože mi přináší pocit užitečnosti a dobrého využití volného času. Obdivuji své kolegy, zejména kolegyně, které se této práci věnují při zaměstnání a plnění běžných rodinných povinností. Poznala jsem mezi pacienty i personálem řadu skvělých lidí. Myslím, že činnost dobrovolníků v našem hospici je na slušné úrovni,

svědčí o tom kromě jiného fakt, že už tři z nás byli oceněni cenou Křesadlo.

Přivítali bychom samozřejmě další zájemce, kteří se mohou přihlásit u sociální pracovníce Mgr. Dagmar Pelcové, DiS. (tel. 416 736 704).

Zdenka Skálová, Litoměřice, redakčně upraveno

Zdenka Skálová převzala cenu Křesadlo 2010 (tj. „ocenění pro obyčejné lidi, kteří dělají neobyčejné věci“) za svoji dobrovolnou činnost v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích. V Ústeckém kraji je tato prestižní cena každoročně udělována na návrh veřejnosti šesti lidem. Předání ocenění se letos uskutečnilo 17. března v Činoherním klubu v Ústí nad Labem.

Dobrovolnice získala cenu Aloise Klára

Dobrovolnice Diecézní charity Litoměřice Marta Zachová převzala v pondělí 19. září 2011 z rukou starosty města Litoměřice Ladislava Chlupáče Cenu Aloise Klára. Toto ocenění je předáváno lidem, kteří se významným způsobem zasloužili o rozvoj sociálních služeb a zdravotnictví ve měs-

Foto Karel Pech

tě. Celkem sedm lidí tak bylo oceněno na základě nominací od členů zdravotní a sociální komise města a vedení oblastního sdružení České lékařské komory.

Mezi nimi také Marta Zachová, která již dvacet let dobrovolně a bez nároku na honorář zajišťuje provoz charitního šatníku Diecézní charity (DCH) Litoměřice. „Paní Zachová tráví v šatníku téměř každý všední den minimálně osm hodin. Současně také komunikuje s odsouzenými

ve věznicích, kterým kromě materiální pomoci poskytuje i psychickou podporu,“ popisuje činnost paní Zachové Růžena Kavková, ředitelka DCH Litoměřice.

„Ocenění mě potěšilo a radost mám především z toho, že si naše společnost dobrovolnosti cení,“ říká Marta Zachová.

Spolu s ní ocenění (ručně dělanou sošku Aloise Klára z dílny litoměřické Diakonie Českobratrské církve evangelické a pamětní list) převzali: lékaři František Pražák, Svatopluk Henke a Milan Zbořil za dlouholetý přínos pro rozvoj zdravotnictví ve městě a bývalí vedoucí odboru sociálních věcí městského úřadu Libuše Melenová a Martin Veber.

Předávání cen se účastnil také litoměřický biskup Jan Baxant. Ve svých slovech projevil uznání všem oceněným nejen za jejich dobrovolnou práci, ale hlavně za obětavost druhým.

Alois Klár se narodil roku 1763 v Úštěku. Navštěvoval společně s Josefem Jungmannem litoměřické gymnázium. Na cvičení v rétorice s ním docházel i Karel Hynek Má-

Dokončení ze strany 10
Většina z lužickosrbských kněží uměla docela dobře česky, povyprávěli nám o svém národě. Do programu jsem zařazoval okruh po různých místech charakteristických pro Lužické Srby, takže jsme navštívili i rodné město Alojse Andrického Radwor. Postupně jsme byli informováni o jeho osobnosti a o chystaném procesu blahorečení. V roce 2001 jsme se zúčastnili zakončení beatifikačního procesu na diecézní úrovni v Budyšině.

Sledoval jsem, jak se vyvíjí situace kolem blahorečení. Po jeho ohlášení jsem věděl, že se ho chci osobně zúčastnit. Pro tento den bylo vybráno svatoctví pondělí. Mnozí se divili, proč zrovna všední den, ale právě tento den hraje v životě Lužických Srbů velkou roli, má pro ně velký význam.

Studenti Teologického konviktu v Litoměřicích, budoucí kněží českých a moravských diecézí, tedy měli možnost seznámit se s národem, který je nám jazykově blízký?

Ano, považuji to za důležité. V povědomí našich lidí, katolíků, je, že takový nárudek existuje, že je to národ víceméně vymřelý, ze kterého zůstal jen jakýsi folklór. Přitom je to národ stále živý, živá víry.

Pro Sasko a Lužici je Alojs Andricki první blahoslavený, což je velká událost. Jeho blahorečení je jistě momentem velikého povzbuzení pro celý národ.

Ptal se R.D. Martin Davídek, foto Mons. František Koutný

- je starší 18 let
- má chuť dělat něco nezištně pro druhé
- chce se vzdělávat a pracovat na sobě
- je ochoten dát kus nebo kousek svého času pro dobrou věc
- má rád lidi
- může navštěvovat pacienty, psát granty, čistit akvária, hrát na kytaru, malovat obrázky, ...

Pokud splňujete tyto podmínky, neváhejte kontaktovat Ing. Lucií Kudibálovou (tel. 739 463 296, mail: lucie.kudibalova@paperi.cz) nebo Mgr. Dagmar Pelcovou, DiS., která má na starosti dobrovolníky v hospici (tel. 416 736 704, mail: socialni@hospicilitomerice.cz). Pro další informace klikněte na www.paperi.cz. Jsme vděční za každou pomocnou ruku!

Českému obránci Vídně vzdaly v Milešově hold stovky lidí

U příležitosti 400. výročí narození českého šlechtice a vojevůdce Zdeňka Kašpara Kaplíře ze Sulevic se konala v sobotu 10. září 2011 v Milešově na Litoměřicku slavnost, které se zúčastnily stovky lidí včetně zástupců veřejného života a šlechty.

Mši svatou v kostele sv. Antonína Paduánského v Milešově celebrou generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR, koncelebrantem byl kanovník litoměřické katedrální kapituly J. M. can. Józef Szeliga. Liturgii v kostele doprovodil litoměřický chrámový sbor.

P. Stanislav Příbyl poukázal v úvodu slavnosti na to, že důvodem setkání je vděčnost Pánu Bohu za člověka, který je pochován v kryptě milešovského kostela - Zdeňka Kašpara Kaplíře ze Sulevic, slavného českého šlechtice a vojevůdce, který zásadním způsobem přispěl k záchraně Vídně a tím i křesťanské Evropy před Osmanskou říší.

„Dnešní slavnost je manifestací sounáležitosti národů a zemí střední Evropy, oslavou slavného českého šlechtice a vojevůdce i připomínkou naší povinnosti projevit vděčnost za statečnost lidí, kteří kdysi dávno, před více než třemi sty lety uchovali křesťanskou tvář a identitu střední Evropy, místa, kde žijeme,“ řekl. Ve své promluvě pak zdůraznil, že bychom měli poděkovat za Zdeňkův život, za jeho odvahu a jeho činy, které nás vedou k nutnosti zamyslet se nad hodnotami, které brání. Poukázal na to, že především vyhasla naše víra v Boha, k němuž se obracíme jen v okamžicích nouze, a že humanismus, lidská práva, důstojnost lidské osoby a další tradiční hodnoty, které vyznáváme, získávají svůj smysl ve vztahu k Bohu, protože v tomto vztahu víry vznikly.

„V dnešní době, která je velmi bohatá na krize a výzvy, nemůžeme chápat obranu tradičních hodnot křesťanské Evropy jako oporaování nějakého folklórního dědictví. Chceme-li být nositeli evropské kultury a civilizace, musíme mít pevnou pěst pod nohama. Zdeněk Kašpar Kaplíř ze Sulevic, obránci Vídně, ať je pro nás také obráncem hodnot křesťanské Evropy, které činí náš domov domovem. Dnes není třeba bojovat s Turky, ale je víc než důležité bojovat sami se sebou a usilovat o takové uspořádání

našeho životního prostoru, které bude nesené pokorou a vědomím, že nejsme pány světa, ale jen tvory. Tento „Turek v nás“ musí být poražen, jinak zničíme sami sebe a nejen Kaplířovo dílo přijde vniveč. A to by byla opravdu katastrofa!“ řekl.

Kaplířovské slavnosti se účastnilo odhadem na osm stovek lidí - obyvatelé Milešova a okolí, zástupci místních samospráv, členové diplomatických sborů, vojenští zástupci, zástupci šlechty a další čestní hosté. Mezi nimi místopředseda Vlády České republiky a ministr zahraničí, kníže Karel Schwarzenberg, ministr obrany ČR a senátor za Litoměřicko a Slánsko Alexandr Vondra, zástupci diplomatických sborů - rakouský velvyslanec v ČR Ferdinand Trautmannsdorff, polský velvyslanec Jan Pastwa a německý velvyslanec Detlef Lingemann. Byl tu vojenský přidělenec rakouského velvyslanectví v ČR, brigádní generál Roman Fischer, náměstkyně ministra kultury Anna Matoušková a představitel obce Velemin - Milešov. Významnými hosty rovněž byli potomci Zdeňka Kašpara Kaplíře ze Sulevic - Elfriede Kaplířová ze Sulevic a další příbuzní, i zástupci rodiny Ledebur - posledních majitelů zámku v Milešově.

Dalším významným hostem byla gardová hudba Armády Rakouské republiky - posádková hudba města Vídně. Spolu s historickými vojenskými regimenty dvakrát prošla obcí a na místním fotbalovém hřišti se pak po skončení mše svaté konala její přehlídka. Vojáci v historických uniformách vypálili na počest Kaplíře několik čestných salv z ručnic, zazněly výstřely z děla.

Starosta obce Velemin Jiří Skalický, ministři Karel Schwarzenberg a Alexandr Vondra i brigádní generál Roman Fischer vyzdvihli ve svých proslovech zásluhu Zdeňka Kašpara Kaplíře a jeho význam pro současnost. Generální vikář litoměřické diecéze věnoval čestným hostům pamětní mince, které u příležitosti letošní historické slavnosti v Milešově nechalo Biskupství litoměřické vyrazit. Ředitel Rakouského kulturního fóra v Praze Florian Haug zde podle tradice rozdál dětem 62 čokoládových srdíček (na památku za každý den, kdy Zdeněk Kašpar Kaplíř ubránil Vídeň).

V kostele sv. Antonína Paduánského byla vystavena šerpa a maršálská hůl Zdeňka Kašpara Kaplíře se špacírkou a misál z roku 1679 s jeho jménem. Před kostelem si

mohli návštěvníci akce prohlédnout panely s rodokmenem Kaplířů, popisem bitvy s osmanskými Turky u Vídně a historií Milešova. Na jeho památku byl do kostela položen květinový věnec.

Poděkování generálního vikáře P. Stanislava Příbyla patřilo všem těm, kteří se na organizaci slavnosti podíleli - Rakouskému kulturnímu fóru v Praze, obci Velemin - Milešov, týmu Biskupství litoměřického a farnosti Milešov. Zvláště pak zmínil JUDr. Vladimíra Elledera, který stál už v loňském roce u zrodu myšlenky uspořádat oslavu na počest Zdeňka Kašpara Kaplíře ze Sulevic, a PhDr. Milana Nováka, jednoho z hlavních organizátorů této akce.

Kulturní program, který následoval po ukončení oficiální části oslav, probíhal na místním hřišti až do pozdních večerních hodin.

Z historie:

Stotisícová armáda osmanských Turků oblehla 14. července roku 1683 Vídeň, bránu do Evropy. Císař Leopold I. jmenoval dvaasedmdesátiletého českého šlechtice Kašpara Zdeňka Kaplíře ze Sulevic hlavním představitelem civilní administrativy Vídně, vojenským velitelem byl hrabě Ernst Rüdiger Starhemberg.

Obrana obležené Vídně se stala klíčovým zájmem celé střední Evropy a celé evropské křesťanské civilizace, ale pomoc přicházela jen velmi pomalu. Kašpar Kaplíř po 62 dnů hrůzného obléhání stál v čele města. Převzal i vrchní velení v době, kdy Starhemberka vyřadilo zranění. Teprve 12. září dorazila vojska v čele s andělskými husary polského krále Jana III. Sobieského a v bitvě u vrchu Kahlenberg byli Turci na hlavu poraženi.

Kaplířova zásluha na záchraně Vídně byla obrovská. Maršálskou šerpu a hůl dostal od císaře Leopolda na počátku prosince 1683. Pětasedmdesátiletý zemřel ve Vídni dne 6. října 1686. Do rodové hrobky, kterou vybudoval v kostele sv. Antonína Paduánského v Milešově, bylo jeho tělo uloženo 20. října 1686.

Fotogalerii naleznete na straně 23.
Jana Michálková

Slavnost Porciunkule

V sobotu 6. srpna 2011 se v rumburské Loretě uskutečnila odpustková pouť k Panně Marii Andělské - Porciunkule. Slavnost se v Rumburku

pořádá od roku 1685. Hlavním celebrantem mše svaté v přilehlém kostele sv. Vavřince v Rumburku byl P. Jozef Kujan SDB. V loretánské kapli následovaly loretánská litanie.

Součástí slavnosti byla vernisáž výstavy Svět barev ve fotografii Jiřího Laštůvky, přednáška o filipovském zázraku a koncert duchovní hudby v kostele sv. Vavřince.

Svátek Porciunkule má v Rumburku více než třísetletou tradici. Tuto františkánskou pouť prvně slavili kapucíni již v létě roku 1685 po dostavbě přízemí nového kapucínského kláštera.

Pro Loretu, která byla vybudována roku 1707 v blízkosti kapucínského kláštera, byla Porciunkule nejvýznamnější církevní slavností. Kvůli ní do města až do let 1. světové války každoročně přicházeli začátkem srpna věřící z oblasti severních Čech a Horní Lužice. Tradice slavnosti Porciunkule přetrvávala bez přerušení do 60. let 20. století. Opětovně se do rumburské Lorety vrátila v 90. letech 20. století.

www.rumburk.farnost.cz

Svaté schody v rumburské Loretě jsou opět přístupné návštěvníkům

Po pětiletém náročném restaurování jsou veřejnosti od 17. září 2011 opět přístupné barokní Sváté schody v Loretě Rumburku. Obnova unikátního poutního místa začala roku 2007, definitivně bude dokončena v roce 2012.

Restaurovatelské a stavební práce dosud přišly na 3,9 mil. Kč. V minutě dvanáct se při nich podařilo zachránit ojedinělý soubor barokních soch, restaurovat bohatou malířskou výzdobu a obnovit fasádu objektu. Věřícím se tak nabízí možnost klečmo vystoupat po 28 dřevěných stupních schodiště a připomenout si pašijový příběh Ježíše Krista, který byl v Rumburku zasazen do podmanivých barokních divadelních kulís. Ostatní návštěvníci mohou k výstupu a sestupu použít boční schodiště.

Poutní Sváté schody s kaplí Kalvárie jsou od roku 1770 součástí ambitu Lorety v Rumburku. Postavit je dal pater Josef Bernardin z přilehlého kapucínského kláštera. Obnovu Svátých schodů v Rumburku, které jsou přístupné celoročně od úterý do soboty, financovala Římskokatolická farnost - děkanství Rumburk za podpory Ministerstva kultury ČR, Ústeckého kraje, Biskupství litoměřického a města Rumburk.

„Svaté schody symbolizují schodiště v domě římského místodržitele Piláta Pontského v Jeruzalémě, po němž vystoupal pro rozsudek smrti Ježíš Kristus. Původní mramorové schody byly přivezeny do Evropy během křížových výprav a jsou dnes uctívány v bazilice sv. Janů na Lateránu v Římě,“ vysvětluje pater Jozef Kujan ze salesiánské komunity, která spravuje katolické farnosti v Rumburku a okolí. Kopie Svátých schodů najdeme v Brně, České Lípě, Králíkách, Praze, Potštejně a Rumburku.

Z liturgického pohledu představují Sváté schody v ambitu rumburské Lorety dvanáct zastavení a vyvrcholení křížové cesty. Na klenbě hlavního schodiště se nachází výjev Triumf Kříže a Druhý příchod Krista a v kapli Kalvárie scény ze Starého zákona. Součástí oltářního stolu je výjev Ukřížování a sochy duší v očistci.

Interiér rumburských Svátých schodů připomínal při zahájení restaurování v roce 2007 tmavé katakomby. „Malby byly počátkem 20. století přetřeny zeleným olejovým nátěrem, začernání způsobilo i kouř ze svíček a dlouhodobá neúdržba po zrušení kapucínského kláštera v roce 1950. Při restaurování se pod rukama restaurátorů v letech 2007-2011 vynořilo například modré nebe poseté hvězdami a barvami rozzářily do té doby neidentifikovatelné výjevy ze Starého zákona,“ uvedla průvodkyně Barbora Hildebrandtová. Pro návštěvníky jsou připraveny fotografie ukazující původní stav Svátých schodů před obnovou a restaurátorské zprávy i schéma rozmístění ostatků svatých uložených pod kovovými křížky na hlavním schodišti.

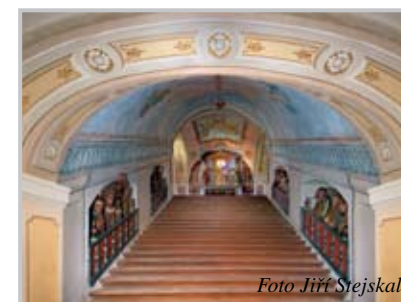

Foto Jiří Šrejskal

Letošní restaurátorské práce v Loretě v Rumburku se týkaly maleb bočního schodiště Svátých schodů. Na restaurování cenné dekorativní výzdoby se podílel restaurátorský tým vedený Jitkou Musilovou z Prahy. Neznámý autor na stropě bočních schodišť v objektu Svátých schodů roku 1770 ztvárnil dekorativní ornamenty s rostlinnými motivy a stěny rozčlenil iluzivní architek-

turou. Dále byla restaurována dřevěná balustráda (schodiště), na níž byly objeveny pozůstatky původní barevnosti. Současně se obnovily přilehlé nástěnné malby v prostoru hlavního schodiště. Na zábradlí s výraznou červeno-zelenou barokní barevností byly navraceny barokní sochy vysmívajících se židovských obchodníků a římských vojáků od západočeského malíře a sochaře Eliase Dollhopfa. Ty již v roce 2008 obnovila restaurátorská společnost Brandl z Prahy.

Restaurováni ze Svátých schodů v Rumburku definitivně odejdou roku 2012, kdy bude dokončeno restaurování trvalé sochařské výzdoby a truhlář ošetří tři přístupová schodiště. Sváté schody s kaplí Kalvárie budou poté vysvěceny. V rumburské Loretě si však restaurátoři pobudou ještě dlouhá léta, čeká je restaurování malířské výzdoby ambítů a náročná obnova sochařské a štukové výzdoby poutní loretánské kaple Panny Marie z roku 1707. Provedeny mají být práce za 11,9 mil. Kč.

Klára Mágrová, Rumburk

Vzpomínka na biskupa Frinda

Dne 28. října 2011 si připomeneme 130 let ode dne, kdy zemřel třináctý biskup litoměřický Antonín Ludvík Frind. V Litoměřicích působil v letech 1879-1881. Narodil se 9. října 1823 v Lipové u Šluknova, biskupské svěcení přijal 8. června 1879 v Praze, zemřel 28. října 1881 v Litoměřicích.

Pocházel ze Šluknovska, z rodiny, jejíchž několik členů se také stalo biskupy. Po absolvování litoměřického kněžského semináře působil zejména jako katecheta a učitel dějepisu a zeměpisu na různých školách v Litoměřicích a Chebu. Právě zde započal svou kariéru významného církevního historika - napsal zásadní publikace o litoměřických a pražských biskupech, dějinách litoměřické diecéze či sv. Janu Nepomuckém. V roce 1869 byl jmenován kanovníkem u Svatého Víta v Praze, kde měl na starost kapitulní archiv. O deset let později byl po delší sedisvakanci (tj. neobsazení biskupského stolce) ustanoven litoměřickým biskupem. Krátkou dobu svého episkopátu prožil velmi aktivně - hojně vizitoval celou diecézi a inicioval rovněž stavbu věže u katedrály. Po náhlém úmrtí v roce 1881 byl pochován na litoměřickém hřbitově, jeho srdce bylo uloženo do pilíře zdejší katedrály.

Martin Barus, archivář biskupství

Kostel v Maxově oslavil sto let

V neděli dopoledne 3. července 2011 se Horním Maxovem rozezněly zvony, které svolávaly na slavnostní bohoslužbu do kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Mši svatou, konanou u příležitosti 100. výročí kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Horním Maxově, celebrou litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Slavnostní ráz průběhu mše svaté byl umocněn udělením svátosti biřmování.

Letošní ročník pouti byl výjimečný oslavou 100 let vysvěcení kostela a udělením svátosti biřmování deseti dospělým věřícím. Mezi biřmovanci bylo pět obyvatel našeho domova. Svátost biřmování udělil biskup litoměřický Mons. Jan Baxant. I proto byla tato událost důstojná a zároveň velmi radostná. Návštěvníky bohoslužby obdarovali obyvatelé Domova Maxov památeční záložkou a poutním koláčem.

Obyvatelé a zaměstnanci Domova Maxov připravili v rámci poutě i občerstvení a stánky s výrobky terapeutických dílen. Odpolední program a venkovní posezení na louce u kostela bohužel vytrvalý déšť.

Připravený kulturní program se z důvodu deštivého počasí přesunul ze zahrady u kostela do prostor Domova Maxov. Zde proběhlo varhanní vystoupení Vratislava Vysokého a taneční zábava skupiny Hazard.

Maxovská pout' se konala po osmé při příležitosti svátku kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Velice rádi jsme se setkali s panem biskupem, zaměstnanci, seniory, „Brňáky“, kamarádkami z Domova v Jablonci nad Nisou, přáteli z Domova Caritas v Polsku a dalšími vzácnými lidmi.

Děkujeme všem, kteří s námi oslavili tuto událost - panu biskupovi, řádovým sestram, kněžím, poutníkům, zaměstnancům Domova Maxov a všem, kteří i přes nepřízeň počasí zprostředkovali veliký duchovní i společenský zážitek.

Roman Hlubuček, Maxov, redakčně upraveno

Napsali jste...

Open Air Skokovy

Počtvrté vstoupila naše farnost do nového školního roku akcí Open air. Mše svatá pod širým nebem, tentokrát s účastí farníků z Mnichova Hradiště a Turnova, se konala ve skalní rozsedlině poblíž obce Skokovy.

Svornost a láska - dle toho se poznají křesťané. V sobotu 3. září jsme mohli jako prvotní křesťané v širokém společenství vnímat nadčasovou krásu liturgie i přírody, sdílet se s Bohem i mezi sebou navzájem. S radostí jsme mohli zpívat: Svorní jsme v jednom Duchu, vede nás jeden Pán, s modlitbou zříme den, kdy rozkol bude překonán, poznají nás po lásce křesťany, křesťany, ano, po lásce poznají křesťany.

Působivé bylo znamení pokoje se dvěma hlavními svorníky - paterem Kamilem u oltáře a Zdeňkem Švábem, který jistil v exponované poloze soudržnost obou dílčích řetězců.

Zdeněk Šváb jako obvykle připravil lezecký program na výbornou. Děti nejen že úspěšně slézaly, na závěr je čekal dokonce výstup skalní stěnou s lanovým jištěním.

Milan Mareš, Mladá Boleslav

O Chaloupkách 2011

Od roku 2006 jezdíme první prázdninový týden na křesťanský tábor pro děti z Chomutova a Jirkova, kterému říkáme Chaloupky. Proto se už všichni dobře známe. Byli jsme v Kláštercké Jesení, Stebně, Rokytnici nad Jizerou - Františko-

vě a ve Sloupu v Čechách. Každý rok máme nějaké celotáborové téma. Naši mladí vedoucí Káťa, Lucka, Mája, Betty, Anet, Kuba, Ludva, Jára a Maky nás rozdělují do družstev. Jezdí s námi i náš pan farář, pater Alois.

Letos jsme byli opět ve Sloupu v Čechách a jako každý rok i tenthle jsme všichni společně přijeli vlakem a naše kufry a tašky nám odvezl pan farář autem. Bydleli jsme na místní faře. Každé družstvo si vymyslelo svůj název. Mladší družstva se jmenovala: Sparta a Flákači a starší byla: Loupáci, Kyjové a Šmoulové. Téma bylo „Cesta časem“. Začali jsme u pravěku a skončili v novověku. Na etapovkách jsme chodili po fáborcích a plnili úkoly,

sbírali podpisy od lidí nebo třeba plavali na místním koupališti pro mapy uložené v PET lahvičkách. Mše svatá nám zajistil náš pan farář Alois. Byly buď v místním kostele sv. Kateřiny, anebo na zahradě před farou. I když nám počasí moc nepřálo, ke konci jsme si sluníčko užili ve vodě na koupališti. Poslední den jsme si u táboráku opekli burty. Kdo chtěl, mohl se vyspat venku na zahradě, což bylo náhradou za spaní pod širákem. Ti, co venku spali, museli dospat uvnitř, protože k ránu přišla bouřka. Už se těším na další Chaloupky.

Eliška Brabcová, Chomutov

Soluňáci v Jeníkově

V době od 2. do 8. srpna 2011 pobývali na faře v Jeníkově u Duchcova soluňáci. Přijelo sem asi 22 kluků z Moravy. Na faře měli svůj program, který se skládal z modlitby, přednášek, misijního působení mezi lidmi v jednotlivých vesnicích, které pod farnost patří, a pak taky pomohli s prací na faře a farní zahradě. Každý den byla sloužena mše svatá v jednotlivých vesnicích v okolí, a to buď přímo v kapli, nebo na místě, kde kostel nebo kaple dříve stávaly. V pátek pak byla sloužena mše svatá i v Zabršanech, která byla spojena s Božím Tělem.

Pro mnohé obyvatel farnosti Jeníkov byl pobyt soluňáků velkým

přínosem a pro mnohé byl i povzbuzením, aby vytrvali na dobré cestě. Možná se ptáte, kdo to vůbec soluňáci jsou, a tak mi dovolu, abych je zde krátce představil.

Soluňáci jsou skupina mladších i starších chlapců, kteří svým životem chtějí následovat odkaz sv. Cyrila a Metoděje, tj. usilovat o svatost života, vzdělávat se ve víře a šířit evangelijní zvěst v naší vlasti.

Tato skupina byla založena v roce 2002 pod vedením katolického kněze R.D. Marka Dundy a jáhna Františka Řezníčka. U počátku této skupiny stáli rovněž dva bohoslovci, nyní již kněží - R.D. Jan Bezděk a R.D. Václav Fojtík.

Skupina soluňáků se schází asi čtyřikrát do roka v obci Olbramkostel poblíž Znojma. Tato setkání již navštívilo okolo stovky chlapců. Mezi další aktivity soluňáků patří spolupřipravování poutních týdenních exercícií pro soluňáky a každoroční vrchol činnosti: týdenní pobyt ve farnosti Jeníkov v severních Čechách, během kterého se snaží zvěstovat radostnou zprávu o Boží lásce projevené v Ježíši Kristu.

Soluňáci mají tři cíle, mezi které patří: následovat Cyrila a Metoděje a šířit k nim úctu, evangelizace národa modlitbou i skutkem a modlitba za nová kněžská a řeholní povolání, a to nejen z řad soluňáků.

Na svém webu píše: „S blízcím se rokem 2013, na který připadá výročí 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu, jsme se rozhodli zapojit do příprav. Cíle, které si klademe, jsou následující: rozšířit skupinu soluňáků po celé České republice, aktivně se zapojit do příprav na cyrilometodějské výročí a uvádět do společnosti zájem o křesťanské hodnoty. Proto jako přípravu na veliké výročí vyzýváme všechny chlapce, mladší i starší, aby se zapojili do celonárodního zájmu o návrat ke kořenům naší víry. Chceš-li se spolu s námi začít připravovat na toto výročí, vezmi vážně svou víru, pohleď k našim slovanským věrozvěstům a připoj se ke skupině soluňáků.“

Máš zájem stát se soluňákem? Ozvi se R.D. Marku Dundovi na adrese: marek@fatym.com nebo na telefonním čísle 731 402 742.

Dana Tichá, Jeníkov

Vyšla kniha o P. Franzu Sitteovi

V září letošního roku byla vydána publikace, která bude zajímat jak dnešní obyvatel Teplicka, zejména území na úpatí Českého středohoří, tak pamětníky, historiky, vlastivědné pracovníky i bývalé německé obyvatel našeho kraje.

Týká se dlouholetého působení P. Franze Sitteho ve farnosti Bořislav, který se tam od roku 1922 do roku 1960 vedle své duchovní činnosti zabýval také historií farnosti a jejího okolí, ale i vlastivědou kraje v širším měřítku. Tuto vlastivědu sepsal pod názvem „Na slunné straně Milešovky“ (v němčině) koncem 50. let 20. století. Nemohl ji však už vydat, jelikož byl zatčen, neprávem obviněn z „revanšismu“ a ve vězení v Litoměřicích připraven o život.

P. Franz Sitte se narodil v roce 1896 v Hrádku nad Nisou, vystudoval bohosloví v Bohosudově a v roce 1922 vysvěcen na kněze. Hned poté přišel jako kaplan do farnosti Bořislav, kde se později stal farářem a v této farnosti sloužil až do své smrti v lednu 1960.

Knihu jsme nazvali podle názvu jeho vlastivědného spisu. Obsahuje v němčině i v českém překladu jeho vlastivědu „Na slunné straně Milešovky“, jeho historii farnosti Bořislav a státě o obci a farnosti Žim. Kromě životopisu jsou v knize autentické příspěvky pamětníků a dobové dokumenty k jeho životu a okolnostem jeho násilné smrti. Texty jsou doprovázeny jak staršími fotografiemi, které dokumentují jeho působení, tak novými fotografiemi, pořízenými v poslední době a zachycujícími současný stav kostelů, kaplí a církevních památek na území farnosti Bořislav a Žim, kde P. Sitte také působil.

Knihu vydala Římskokatolická farnost - děkanství Teplice v nakladatelství Kapucínů Duchcov s doporučením a předmlouvou litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta. Finančně bylo vydání podpořeno především Česko-německým fondem budoucnosti v Praze a další řadou sponzorů.

Publikace byla prezentována a požehnána katedrálím proboštem J. M. can. Jiřím Hladíkem O.Cr. na svatováclavské pouti v Bilce u Bořislavi v neděli 25. září 2011. K dostání je na děkanství v Teplicích.

Dr. Norbert Krutský, Teplice

Vzhůru vzhledněme...!

Pout'ové kolotoče a hudba na náměstí v Rožďalovicích ztichly v sobotu 16. července 2011 v 15 hodin odpoledne, kdy byl za milé účasti litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta požehnán morový sloup s nově restaurovanou sochou Panny Marie.

Významného hosta přivítali místní obyvatel v čele se starostou, bývalým starostou a autorem kopie původní sochy ze 17. století, akademickým sochařem p. Kozlovem. Otec biskup vyjádřil radost z toho, že byl pozván právě sem, do obce na okraji své diecéze, kam přijel vůbec poprvé. Před obřadem žehnání neopomenul upozornit na to, že umístění Panny Marie vybízí pohlednout vzhůru do nebe, a odpoutat se tak od věcí všedních, pozemských.

Po společné modlitbě Zdravas Maria šel průvod do barokního kostela sv. Havla, kde jsme společně slavili poutní mši svatou k Panně Marii Karmelské (koncelebrovali R.D. Matfiak, R.D. Števíca a jáhen J. Pekárek) a poté zazněl koncert smyčcového tria...

Den pak otec biskup zakončil večerí, na kterou byl pozván spolu se zástupci veřejného života v obci panem starostou. I zde však působil tak, jako po celou návštěvu Rožďalovic - velice přátelsky a otevřeně. Neopomenul si s každým promluvit, zažertovat, ba i připít sklenkou piva!

Jediné odpoledne stačilo obrátit zrak kolemjdoucích a povzbudit všechny věřící!

Se slovy místního otce faráře: „Děkujeme, otče biskupe, za Vaši přítomnost a velké povzbuzení,“ děkujeme a přejeme Boží požehnání ve Vašem životě a velké službě církvi.

František Vorel, Rožďalovice

Charita oslavila dvacáté narozeniny

Taneční soubor z Lidové solidarity regionálního svazu Freiberg.

Děti z Domova sv. Maří Magdalény v Jiřetíně pod Jedlovou.

Taneční soubor Somnakune Čhave, OCH Ústí nad Labem.

Ředitelka DCH Litoměřice Růžena Kavková s ředitelkou OCH Most Evou Čenkovičovou.

Pěvecký sbor Heidelcheren z Freibergu.

Charita v litoměřické diecézi oslavila své dvacáté narozeniny. Oslavy, které proběhly v pátek 23. září 2011, byly zahájeny děkovnou mší svatou v děkanském kostele Všech svatých v Litoměřicích, kterou celeburoval Mons. Pavel Posád, světitel biskup českobudějovický, 19. biskup litoměřický a prezident Charity Česká republika. U oltáře se sešlo několik kněží z různých koutů litoměřické diecéze včetně prezidenta Diecézní charity Litoměřice J.M. can. Józefa Szeligy a probošta litoměřické katedrální kapituly J.M. can. Jiřího Hladíka O.Cr.

Po mši svaté následoval proslov ředitelky Diecézní charity (DCH) Litoměřice Růženy Kavkové na téma „Dvacet let činnosti Charity v litoměřické diecézi“ a zamyšlení generálního vikáře litoměřické diecéze P. Stanislava Přibyla CSsR na téma „Charita v litoměřické diecézi“. (Oba projevy jsou zveřejněny na internetových stránkách DCH Litoměřice: www.dchltm.cz)

V Domově na Dómském pahorku se o kulturní vystoupení postarali zástupci DCH Litoměřice – děti z Domova pro matky s dětmi v Jiřetíně pod Jedlovou, děti z Farní charity Česká Lípa, Farní charity Lovosice a Oblastní charity Ústí nad Labem, vždy klienti jednotlivých

charit. Tancem obohatili vystoupení senioři z Lidové solidarity regionálního svazu Freiberg (Němec-ko). Součástí oslav byla prezentace činnosti všech oblastních a farních charit litoměřické diecéze. Oslavy zakončila hudební skupina „Svítání“, která přicestovala z Brna.

Pozvání na oslavy přijali jak zástupci města Litoměřice, tak zástupci dalších měst litoměřické diecéze, se kterými Charita úzce spolupracuje. Přijel také ředitel Charity Česká republika Oldřich Haičman i někteří další ředitelé a zástupci diecézních charit nejen z České republiky, ale také z diecéze Görlitz, Eichstätt, Bamberg a Drážďany–Míšeň. Byli tu také zástupci Diakonie Českobratrské církve evangelické z Litoměřic – Zdeněk Bárta a Irena Opočenská, ředitelka Diakonie. Společně s dalšími spolupracovníky, podporovateli, příznivci a hosty přišli s Charitou oslavit její kulaté výročí.

V rámci oslav probíhaly v Domově na Dómském pahorku výstavy fotografií nazvané Mongolsko a Povodně 2010, které si zde zájemci mohou stále ještě prohlédnout.

Oslavy svým jménem zaštitil Mons. Jan Baxant.

Edith Kroupová, DCH Litoměřice, foto Martin Davídek a Jan Policer

Děkovnou mší svatou v kostele Všech svatých v Litoměřicích celeburoval Mons. Pavel Posád s několika kněžími litoměřické diecéze.

Oblastní charita Česká Kamenice

Oblastní charita Česká Kamenice byla zřízena litoměřickým biskupem Josefem Kouklem 7. února 2000. U jejího vzniku stáli R.D. Karel Jordán Červený, děkan v České Kamenici, a starosta města Ing. Miroslav Weis. „Charita v České Kamenici, stejně jako většina ostatních charit, vznikla za účelem pomoci lidem trpícím nouzí,“ říká Štěpánka Kecková, ředitelka Oblastní charity (OCH) Česká Kamenice.

První poskytovanou službou byl azylový dům, ve kterém nacházeli útočiště lidé bez domova, muži navracující se z výkonu trestu a mladí lidé opouštějící dětské domovy a výchovné ústavy. „Odpověděli jsme tak na potřebu lidí ocitajících se před našimi dveřmi,“ říká ředitelka.

Domov se zvláštním režimem

V současné době poskytuje zdejší Charita službu sociální prevence „Nízkoprahové denní centrum“ a jednu velmi specifickou službu, kterou je „Domov se zvláštním režimem - Dům Svaté rodiny“. Díky tomuto zařízení již zdaleka nepomáhá pouze lidem z Ústeckého kraje. Jak říká Štěpánka Kecková: „V začátcích naše služby využívali pouze občané města, v současné době poskytujeme služby občanům z celé České republiky, přestože územně pokrýváme pouze oblast Českokamenicka a v nedávné době k nám připojenou oblast Oblastní charity Jestřebí.“

A co je vlastně domov se zvláštním režimem a komu je tato služba určena?

„Platí tu například naprostý zákaz alkoholu, povinná účast na ranních komunitách, nulová tolerance k agresivitě verbální i nonverbální a spousta dalších postupů, kterými se snažíme uživatele zařízení zapojit do vlastní sebeobsluhy a vést k nalezení smyslu života,“ upřesňuje ředitelka.

Hlavním tzv. pracovním nástrojem tohoto domova je komunikace, vytváření vztahů. Ti, co byli všude jinde zatracováni a opovrhováni, mají možnost být přijati takoví, jací jsou. „V každém z našich uživatelů vidíme jeho jedinečnost a schopnost odpovídat na důvěru důvěrou,“ vysvětluje.

Mezi klienty patří často lidé ohrožení závislostí nebo již závislí na alkoho-

lu či lidé s nízkým příjmem, není tedy výjimkou, že jsou místní pracovníci vnímáni jako ti, kteří se starají o ty „bezdomáky a ožraly“.

„Myslím si však, že takto reagují jen lidé, kteří mají nějakou negativní zkušenost nebo se ani nenamáhají zjistit, jakým způsobem a s jakými výsledky dnes naše Charita pracuje,“ podotýká.

A v čem se liší Charita od dalších poskytovatelů sociálních služeb?

„Uplatňování lásky k vdovám a sirotkům, k vězněným, nemocným a potřebným všeho druhu, to praktikuje spousta jiných charitativních organizací. Charita je církevní zařízení, pracovník Charity však ví, kdy je vhodná doba o Bohu mluvit a kdy je správné o něm mlčet a nechat promlouvat pouze lásku,“ vysvětluje ředitelka českokamenické Charity.

Rozšiřování služeb ale zdaleka není u konce. Od 1. ledna 2012 by tu měla být zřízena pobytová služba chráněného bydlení jako následná motivační služba pro ty uživatele, kteří již ušli dlouhý kus náročné cesty svého „uzdravení“.

Velkou oporou je pro Charitu také R.D. Karel Jordán Červený, a to jak ve chvílích těžkých, tak chvílích radosti. Aktivně se zapojuje rovněž při organizování Tříkrálové sbírky a letos poprvé i Postní almužny.

Práce v Charitě je náročná, přesto krásná

„Ve svých osmnácti letech v roce 1990 jsem vstoupila do řádu Dcer Panny Marie Pomocnice v Praze v Karlíně s touhou po životě služby potřebným a trpícím. V rámci řádu byla má práce v oratoři pro děti a mládež a pracovala jsem jako vychovatelka

a pečovatelka. Z rodinných důvodů jsem z řádu odešla. I v civilním životě byla mou náplní výuka náboženství na základní škole dle kanonické mise. Po druhé mateřské dovolené v roce 2001 začala má práce ve Farní charitě Česká Lípa. Byla jsem u vybudování domu pro matky s dětmi v tísni Jonáš, chráněné dílny i nízkoprahového centra pro děti Velryba. Po narození našeho třetího dítěte jsem zakotvila v Oblastní charitě Česká Kamenice, která je mi druhým domovem,“ vzpomíná Štěpánka Kecková.

„A jak zvládám pracovní nasazení? Na tuto otázku mě v současné době napadá odpověď, která asi trápí všechny maminky dětí, které chtějí být dobrými matkami a současně se realizovat v práci, kterou mají rády a chtěly by být vnímány i jinak než jen jako vzorné kuchařky, uklízečky a podobně. Ano, práce v domácnosti je vnímána a hodnocena v naší společnosti hůře než úspěšná kariéra v zaměstnání. Přesto bych sama nechtěla jedno bez dru-

hého. Chci být maminkou, která vaří, peče, píše s dětmi úkoly a čte před spaním pohádky, a zároveň ženou, která dokáže studovat, vést tým lidí a promýšlet ideje, kterým směrem by se mohla vyvíjet sociální služba, aby co nejvíce pomáhala potřebným lidem,“ dodala.

Edith Kroupová, Diecézní charita Litoměřice

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci **97,9 FM z Ještědu**. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo přes satelit. Informace najdete na www.proglas.cz. Jestliže máte zájem dostávat zdarma podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

Litoměřické studio Štěpán připravuje na 11. 10. od 22.00 hodin rozhovor se R.D. Markem Dundou. Hovořit budeme o adoptivní farnosti FATYM v Jeníkově u Duchcova. Repríza pořadu bude 17. 10. od 9.30 hodin.

RADIO PROGLAS na říjen

Od října zařazujeme do vysílání nový vzdělávací cyklus věnovaný **katechetice** a jejím podobám v dějinách a v současnosti. K poslechu jste zváni každé pondělí od 16.00 hodin. V repríze cyklus zachytíte v neděli od 10.30 hodin.

Kafemlýnek je magazín určený především pro maminky na mateřské dovolené. Naladíte ho pravidelně v úterý v 9.30 hodin. 25. 10. nese podtitul „Domácí ekologie“. Jak žít v souladu s životním prostředím? Jak uskutečňovat ekologické principy ve vlastní domácnosti? To jsou některé z otázek, na které se pokusíme odpovědět.

Vždy v úterý v 16.00 hodin vysíláme **Barvínek**, pořad pro naše nejmladší zvědavé posluchače. 4. 10. se zaměříme na proslulé Turínské plátno. Spolu s plzeňským biskupem Františkem Radkovským se na toto plátno podíváme nikoliv očima víry, ale očima moderních věd: fyziky, archeologie, umění, chemie nebo statistiky. 11. 10. se vydáme z Nelahozevsi až do Nového světa. Antonín Dvořák, od jehož narození letos uplynulo 170 let, je jedním z nejvýznamnějších hudebních skladatelů. Proto navštívíme jeho rodiště a místa spojená s jeho životem. 18. 10. je na programu Telefonické riskování a 25. 10. nabídneme říjnový magazín Barvínu.

Každý pátek v 17.55 hodin vám přinášíme informace ze světa vážné hudby v týdeníku **Oktáva**. Během měsíce října věnujeme pozornost modlitbě Ave Maria v různých hudebních zpracováních.

V duchovně vzdělávacím cyklu **České nebe** se postupně seznamujeme s význačnými českými světci. Ve čtvrtek 13. 10. ve 22.00 hodin přiblížíme osobnost svatého Vintíře. 27. 10. nastíníme životní příběh blahoslaveného Karla Habsburského.

Ve čtvrtek 6. 10. ve 22.00 hodin se přihlásí ostravské studio Hedvika. Před 400 lety byla jesenická osada Vrbno pod Pradědem povýšena na město. Redaktor Antonín Žolnerčík město navštívil a k mikrofonu pozval starostku Helenu Kudelovou.

Do farnosti Rýmařov vás zavedeme v regionálním pořadu, který uslyšíte ve čtvrtek 20. 10. ve 22.00 hodin.

Dobře známý časopis Duha má nového redaktora. Stal se jím otec Cyril Havel. Rozhovor s ním pro vás připravil Petr Pospíšil, redaktor jihočeského studia Jan. Poslechnout si ho můžete v pondělí 31. 10. ve 22.00 hodin.

Kateřina Břicháčková

Kurz animátorů 2011-2013

Prácheň

V Interdiecézním centru života mládeže Křižovatka v Prácheňské Prácheňské bude během příštích dvou let probíhat kurz animátorů - lidí, kteří se aktivně podílejí na životě církve mezi mládeží.

Zapaluješ? Zapaluj! Zapalujeme!

animátor pomáhá, aby mládež nacházela cestu k Bohu formou, která je jí blízká

- ✓ díky činnosti animátorů se například setkáváme v různých společnostech, nebo na duchovních a zábavných akcích v církvi
- ✓ účastí na animátorském kurzu se můžeš dozvědět více o Bohu a o sobě
- ✓ můžeš prohloubit svou víru
- ✓ dělat něco pro lidi okolo sebe
- ✓ poznat nové lidi
- ✓ umět obhájit svůj názor
- ✓ naučit se i ostatní nové hry

Komu je kurz určen? Tomu, kdo...

- ✓ se chce dozvědět něco více o Bohu, o sobě a o druhých
- ✓ touží prohloubit svůj život z víry a pomáhat v tom i druhým
- ✓ by rád poznal nové lidi
- ✓ se chce naučit nové hry, obhájit svůj názor
- ✓ se podílí na vedení společnosti
- ✓ se na vedení společnosti chystá
- ✓ chce najít nové společnosti

Co kurz nabízí?

- ✓ formaci skrze život společnosti
- ✓ vzdělávání, přednášky, diskuse
- ✓ společnou i osobní modlitbu
- ✓ tvůrčí činnost
- ✓ zábavu, napětí, tajemství
- ✓ sport i odpočinek

Jak často se budeme scházet?

- ✓ 2 roky
- ✓ 10 víkendů
- ✓ 8 přednášek a 2 praxe v terénu
- ✓ od pátku večer do neděle poledne
- ✓ 5 dní soustředění o letních prázdninách!

Podmínkou pro absolvování kurzu animátorů je věk od 16 do 25 let (výjimky jsou možné po domluvě), pravidelná docházka, vykonaná praxe a pomoc při organizaci diecézních setkání mládeže a jiných akcí pořádaných Diecézním centrem mládeže Litoměřice, závěrečná praktická práce.

Kurz je zdarma. Cestovné si hradí účastníci sami. Na závěr kurzu **dostanou absolventi osvědčení.**

Začínáme 14. října 2011 v IDCŽM Křižovatka v Prácheňské Prácheňské.

Přihlášky a informace: www.dcm1.cz, e-mail: dcm@dltm.cz

Organizuje Biskupství litoměřické - Diecézní centrum pro mládež a občanské sdružení MATĚJ.

Martin Václav Lorenc, www.dcm1.cz

Kurz Zdravotník pro zotavovací akce a školy v přírodě 16. – 20. listopadu 2011 Křižovatka Prácheňské Prácheňské

Úspěšní absolventi získají osvědčení opravňující k výkonu funkce zdravotníka na zotavovacích akcích (táborech), školách v přírodě a jiných podobných akcích pro děti. Školení lze absolvovat (i bez nutnosti absolvování závěrečných zkoušek, bez osvědčení) za účelem prohloubení znalostí v poskytování první pomoci.

Bližší informace najdete na: www.krizovatka.signaly.cz

Šátky pro hospic

V Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích bude ve středu **26. října 2011 od 13-18 hodin** probíhat akce „**Šikovné ruce pro dobrou věc aneb Namalujte šátek pro hospic**“.

Zváni jsou všichni lidé, kteří mají chuť malovat na hedvábí (barvy i hedvábí tu dostanou zdarma). Vytvořené šátky budou následně prodány ve prospěch tohoto nestátního zdravotnického zařízení, které slouží zejména onkologicky nemocným pacientům.

Pozvánky

Jablonné v Podještědí, 9. 10. 2011

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin. Svátek Panny Marie, Královny posvátného růžence, mše svatá, ukončení poutní sezony.

Liberec, 9. 10. 2011

Kaple Panny Marie „U Obrázku“, 15.00 hodin. Mše svatá, poté koncert souboru Slunovrat.

Mělník, 9. 10. 2011

Kostel sv. Petra a Pavla, 16.00 hodin. Cyklus chrámových koncertů Mělník 2011, koncert, účinkuje dětský pěvecký sbor Radost Praha, sbormistr Vladislav Souček, Jan Kalfus – varhany.

Kravaře v Čechách, 9. 10. 2011

Kostel Narození Panny Marie, 17.00 hodin. Mezinárodní hudební festival Lípa Musica, koncert, účinkuje Severočeský filharmonický sbor, dirigent Josef Zadina, program „Barokní hudba na Českolipsku“.

Tuňah, 9. 10. 2011

Kostel sv. Havla, 10.00 hodin. Slavnostní poutní mše svatá při příležitosti 300. výročí posvěcení kostela.

Hrádek nad Nisou, 14. 10. 2011

Kostel sv. Bartoloměje, 19.00 hodin. Koncert, účinkuje Ensemble Tourbillon.

Štětí, 14. 10. 2011

Kostel sv. Šimona a Judy, 18.00 hodin. 6. ročník štětského varhanního podzimu, koncert, účinkuje Frédéric Ledroit (Francie) – varhany.

Hejnice, 15. 10. 2011

Kostel Navštívení Panny Marie, 14.30 hodin. Koncert, účinkovat bude Václav Hudeček - housle, Petr Adamec - cembalo.

Čítoliby, 15. 10. 2011

Kostel sv. Jakuba Staršího, 17.00 hodin. Slavnostní koncert k 16. výročí založení flétnového souboru Collegium flautini. Vystoupí flétnové soubory pod vedením Jany Sečanské a pozvaní hosté.

Církvice, 15. 10. 2011

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 16.00 hodin. Koncert „Ave Maria“, účinkovat bude Bel Canto.

Sýčina, 15. 10. 2011

Kostel sv. Václava, 18.00 hodin. Koncert, karlovarské smyčkové duo - Jitka Váňová a Josefina Severová, Miloš Formáček - varhany, umělecký přednes poezie - Valerie Zawadská.

Osek, 16. 10. 2011

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 16.00 hodin. Účinkovat bude Krušnohorský pěvecký sbor Teplice, sbormistr Petr Benda.

Vratislavice nad Nisou, 16. 10. 2011

Kaple Vzkříšení, 17.00 hodin. Podzimní koncert vokál-

ního sdružení REGNIS a vokálního oktetu A-RYTMIE.

Liberec, 16. 10. 2011

Kostel sv. Antonína, 9.30 hodin. Děkováná mše svatá s požehnaním úrody.

Nový Bor, 18. 10. 2011

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 15.00 hodin. Koncert ZUŠ Nový Bor.

Štětí, 21. 10. 2011

Kostel sv. Šimona a Judy, 18.00 hodin. 6. ročník štětského varhanního podzimu, koncert, účinkují: Michal Novenko – varhany, Miroslav Lopuchovský – flétna.

Bohosudov, 22. 10. 2011

Setkání křesťanských pedagogů. Program: 10.00 hodin bazilika minor Bolestné Matky Boží, mše svatá, celebruje gen. vikář P. Stanislav Příbyl CSsR., 11.00 hodin Biskupské gymnázium, setkání pedagogů, moderuje Mgr. Marie Gottfriedová.

Klásterec nad Ohří, 25. 10. 2011

Kostel Nejsvětější Trojice, 18.00 hodin. Koncert slova a hudby z díla J. J. Ryby. Účinkují Vladimír Matějček - mluvené slovo, Vladimír Roubal - zpěv a varhany.

Ústí nad Labem - Střekov, 26. 10. 2011

Kostel Nejsvětější Trojice, 17.00 hodin. Veni Sancte, mše svatá při zahájení nového akademického roku.

Železný Brod, 26. 10. 2011

Aula SPSS (sklářské školy), 18.00 hodin. Přednáška na téma „Masmédia - požehnaní, či prokletí?“. Hovořit bude P. Petr Kolář SJ, pořádá místní skupina ČKA.

Štětí, 28. 10. 2011

Kostel sv. Šimona a Judy, 18.00 hodin. 6. ročník štětského varhanního podzimu, koncert, účinkuje Societas Musicalis: Dana Dubová – soprán, Alena Michálková - varhany, Lucie Vocelová – zobcová flétna.

Stebno, 30. 10. 2011

Kostel sv. Šimona a Judy, 15.00 hodin. Poutní mše svatá.

Komáří Vízka – Horní Krupka, 30. 10. 2011

Kaple sv. Wolfganga, 14.15 hodin. Česko-německá mše svatá ke cti patrona kaple.

Rtyně nad Bílinou, 6. 11. 2011

Kostel sv. Martina, 14.00 hodin. Poutní mše svatá, celebruje biskup Jan Baxant.

Liberec, 7. 11. 2011

Kostel sv. Kříže, 19.00 hodin. Večery chval, každé první pondělí v měsíci po celý akademický rok, večer písní a chval s krátkou promluvou nad Božím slovem a prosbami za přítomné. Nejen pro mladé.

Mariánské Radčice, 13. 11. 2011

Kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Poutní mše svatá.

Více informací na www.dltm.cz

Nabídka

Karmelitánské nakladatelství

Presýpací hodiny

Váz., 90 str., 199 Kč, objednáč. číslo: 101567

V důsledku mimořádných životních osudů a jejich odrazu v básnické tvorbě je dnes Václav Renč svými čtenáři známý především jako autor velikých mariánských skladeb, zejména Popelky Nazaretské, blízké svou formou, melodičností a přehlednou epikou i prostým čtenářům nezaměřeným soustavně na poezii. Kniha Presýpací hodiny je poslední lyrickou sbírkou, kterou Václav Renč ještě autenticky připravil k tisku. Je to jistým způsobem suma a odkaz básnické zkušenosti, která je nedílnou zkušeností životní: poslední definitivně uspořádaná sbírka zralé tvorby, prakticky bez kazu.

Práce jako duchovní úkol

Brož., 141 str., 159 Kč, objednáč. číslo: 101479

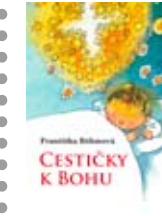

Mnoho lidí se domnívá, že práce a duchovní život jdou proti sobě. Anselm Grün a Friedrich Assländer však ukazují, jaký užitek přináší spojení modlitby a práce. Duchovní člověk nachází ve své práci smysl, který přesahuje její praktický výsledek. Práce nemusí ochromovat duchovní život; je-li prožívána s živou vírou, umožňuje člověku duchovní růst, a to nezávisle na viditelném úspěchu.

Výklad, který čerpá z Bible, z Rehole svatého Benedikta a ze zkušenosti, je rozpracován v šesti kapitolách: Co je práce, Dějiny práce, Práce v Bibli, Dnešní chápání práce, Duchovní rozměry práce, Práce na sobě samém. Kniha je zaměřena především prakticky, pro různé stavy v církvi, pro lidi vykonávající nejrůznější zaměstnání. Kniha nabízí řadu praktických cvičení a rad.

Cestičky k Bohu

Váz., 47 str., 119 Kč, objednáč. číslo: 101620

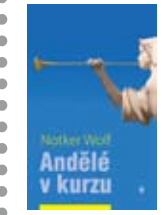

Rodiče si nejdnou kladou otázku, jak přiblížit svým dětem vztah k Bohu, který oni sami prožívají. Jednou z cest je uvést děti do důvěrného rozhovoru s Pánem. Ukázat jim, že modlit se mohou všude a vždy. Mohou jim ukázat, že modlitba není určena pouze na vymezený čas a prostor. Děti můžeme naučit prožívat s Pánem každý moment dne. Ať už si hrají, učí se, uklízejí anebo jsou nemocné. Knižka nabízí krátké modlitbičky s nápaditými

ilustracemi pro společnou cestu rodičů se svými nejmenšími dětmi k nebeskému Otci.

Andělé v kurzu

Brož., 103 str., 119 Kč, objednáč. číslo: 101624

Opat Notker Wolf se zabývá malými i většími každodenními problémy, které se týkají každého člověka. Ve svých civilních, vtipných, někdy provokativních textech píše bez jakéhokoli moralizování o odvaze, loajalitě, lidskosti, ale také o mezích lidského rozumu a možnostech člověka. Především ale čtenáře povzbuzuje k důvěře, že s Boží pomocí a požehnaním je možné radostně žít i náročný život.

Modlím se s medvídky

Váz., 40 str., 109 Kč, objednáč. číslo: 101559

Dětské modlitby doplněné bohatými ilustracemi.

Pište nám na adresu zdislava@dltm.cz

Ekumenické shromáždění Modlitba za domov

Ekumenická rada církví v letošním roce chystá již **pátý ročník akce Modlitba za domov**. V den státního svátku **28. října se v Krabčích pod horou Říp** opět sejdou křesťané a lidé dobré vůle, aby společně děkovali a přimlouvali se za domov a naši zemi. Program je připraven pro všechny napříč generacemi a vyznáními.

Každý ročník Modlitby za domov je věnován určitému souvisejícímu tématu, letos bude v centru dění otázka svobodné volby. Podtitul „**Svoboda je volba!**“ vzešel z inspirace biblickým veršem Gal 5,13:

**MODLITBA ZA DOMOV
28.10.2011**

*Svoboda je volba!
5. ekumenické shromáždění na Řípu*

„*Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým.*“ Scénářistka pořadu Petra Petříčková podotýká: „V letošním roce si budeme povídat o tom, kde hledat zdroj naší svobody, k čemu nás zavazuje a jak naše rozhodnutí ovlivňují podobu našich domovů.“

Ekumenickou Modlitbu za domov, jíž se zúčastní vrcholní představitelé církví a kterou živě odvysílá Česká televize, bude doprovázet bohatý program. Již v předvečer setkání (tj. 27. října) zve pražský arcibiskup Mons. Dominik Duka OP do katedrály sv. Víta představitele církví ke společné „Modlitbě za vlast“. Tu následně doprovodí oratorium k oslavám 800. výročí narození sv. Anežky. Slavnostnímu večeru bude předcházet otevřená konference „Dvacet let svobody na venkově“, na kterou zvou od 13 hodin místní akční skupiny do prostor pražského arcibiskupství.

V pátek 28. října se dějiště Modlitby za domov přesune k úpatí hory Říp do obce Krabčice. V zahradě střediska Diakonie vyrostle malé městečko se stany, stánky a pódiem. Část programu bude situována také do vnitřních prostor zdejšího kulturního sálu, případná nepřízní počasí tak program výrazně neomezí. Církev a církevní dobročinné organizace představí na stáncích svou činnost a nabídnou k prodeji výrobky chráněných dílen. Ve stanu, stejně jako v několika set metrů vzdálené rotundě, je připraveno pásmo modliteb, duchovních zpěvů nebo pastoračních rozhovorů. Na venkovním pódiu vystoupí hudební skupiny, dětský sbor nebo divadlo. Významným bodem programu je letos soutěžní putování pro rodiny s dětmi „Rozhodni se správně!“, které je připraveno ve spolupráci s Dorostovou unií, o.s., Centrem Hláska a organizací Duhový koník. Na stanovištích budou děti ve spolupráci s rodiči plnit rozličné úkoly, za jejichž splnění je čekají zajímavé ceny. A již nyní je vyhlášena soutěž o výrobek miniaturního modelu hory Říp z libovolného materiálu! Každý, kdo přinese svůj výtvar 28. října k infostánku Modlitby za domov v Krabčích pod Řípem, získá odměnu.

Zuzana Dvořáková, www.modlitbazadomov.cz

Tip na výlet

Kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Dubí u Teplic

Kostel, r. 1898 vystavěn podle kostela Santa Maria dell'Orto v Benátkách, stojí v horní části obce při silnici na Cínovec.

Byl vystavěn z iniciativy hraběte Claryho a místních obyvatel, kteří uspořádali na konci 19. století dokonce veřejnou sbírku. Projektu se ujal italský architekt Pietro Bigaglio, a Dubí tak získalo jedinečnou dominantu, trojlodní baziliku ve stylu benátské gotiky. Ta působí i díky stavebním materiálům (bílý a červený mramor) v krajíně Podkrušnohoří velmi exoticky. Součástí kostela je i hrobka rodu Clary-Aldringenů.

Ojedinelá sakrální stavba v Dubí je údajně nejsevernější benátskou stavbou v Evropě, pozoruhodnou raritou evropského významu. Je považována za pomník benátskému stavitelskému umění.

Kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Dubí u Teplic můžete navštívit vždy v neděli v 10.00 – 11.30 hodin, v době od 10.30 hodin zde probíhá mše svatá.

www.mesto-dubi.cz

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 7. 10. 16.00 hod. Benefice pro Cestu 121, Mladá Boleslav
- 9. 10. 10.00 hod. Pastorační návštěva farnosti, Tuhaň
- 11. 10. Česká biskupská konference (ČBK), Praha
- 14. - 17. 10. Nová evangelizace, Řím
- 19. 10. 10.00 hod. Setkání pastoračních asistentů, Liberec
- 20. 10. 10.00 hod. Setkání s řediteli středních pedagogických škol v ČR, biskupská rezidence, Litoměřice
- 23. 10. 14.00 hod. Pastorační návštěva FATYMu s žehnáním varhan, Vranov nad Dyjí
- 24. 10. 9.00 hod. Žehnání kaple, Vazební věznice, Litoměřice
- 26. 10. 10.00 hod. Setkání pastoračních asistentů, Diecézní úm kardinála Trochty (DDKT), Litoměřice
- 27. 10. 10.00 hod. Kněžský den, DDKT Litoměřice
- 6. 11. 14.00 hod. Poutní mše svatá, kostel sv. Martina, Rtyně nad Bílinou
- 8. 11. 10.00 hod. Zasedání Kněžské rady a Sboru poradců, okřskových vikářů a Ekonomické rady, biskupská rezidence, Litoměřice
- 9. 11. 10.00 hod. Zasedání komise ČBK pro katolickou výchovu, Praha

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 14. 10. 17.00 hod. Mše svatá za P. Karla Břízu, Svatá Hora
- 16. 10. 10.00 hod. Mše svatá, kostel Narození Panny Marie, Třebenice
- 22. 10. 10.00 hod. Setkání křesťanských pedagogů, Bohosudov
- 27. 10. 10.00 hod. Účast na kněžském dnu, DDKT, Litoměřice
- 8. 11. 10.00 hod. Účast na setkání vikářů, biskupská rezidence, Litoměřice

Pamětní mince, Milešov 2011

U příležitosti oslavy 400. výročí narození Zdeňka Kašpara Kaplíře ze Sulevic, významného českého šlechtice a vojevůdce, která se konala v Milešově na Litoměřicku 10. září letošního roku, nechalo Biskupství litoměřické vyrobit pamětní mince. (Zpráva o vzpomínkové slavnosti na str. 14, fotogalerie na straně 23.)

Zájemci si tyto mince stále ještě mohou zakoupit na recepci biskupské kurie (Dómské nám. 9) v Litoměřicích. Cena jedné samostatné mince je 100 Kč, pamětní mince v krabičce stojí 150 Kč.

Objednávky Zdislavy mailem na zdislava@in.cz

nebo poštou
Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9
412 01 Litoměřice

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz). **Za obsah** časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálová (michalkova@dltm.cz), Marie Koscelníková (koscelnikova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka. **Tisk:** Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevýžadané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Historická slavnost Milešov 10. září 2011

Zprávu k této akci naleznete na straně 14, fotogalerii ze slavnosti na <http://www.miroslavzelenka.cz/reportaz/milesov-2011/>

Gardová hudba Armády Rakouské republiky – posádková hudba města Vídně a její průvod obcí.

Ministr zahraničí Karel Schwarzenberg si prohlíží vystavený misál se jménem Kaplíře.

Hostem oslavy byl také ministr obrany a litoměřický senátor Alexandr Vondra.

Zahraniční hosté.

Ředitel Rakouského kulturního fóra v Praze Florian Haug rozdává dětem čokoládová srdíčka.

Generální vikář při mši svaté.

Váza s květinami,

signováno Weenix (Weening) Johanis 1717, olejomalba na plátně, 164 x 104 cm.
Obraz v roce 2011 restaurovala akad. mal. Eva Votočková.

Ze sbírek litoměřické diecéze